

*LAMPADARUL
DE AUR*

Cunoașterea Domnului

Kit S. Mays

Zidind împreună

Matt Weaver

Cunoașterea Domnului

Kit S. Mays

I.

Să ne rugăm: „Doamne, cât de bucuroși suntem că ne-am putut aduna din nou împreună în prezența Ta sfântă! Doamne Isuse, Tu ne-ai dat numele Tău, și în acest nume ne-am adunat. Ai fost făcut Cap, peste toate lucrurile, Bisericii, și noi credem aceasta. Doamne, Îți cerem să ne vorbești în această dimineață. Știm că ne-ai adunat aici în acest scop. Știm că Duhul Tău cel Sfânt este în mijlocul nostru ca să ne învețe toate lucrurile privitoare la Tine. Cerem ca inimile noastre să fie deschise la Cuvântul Tău. Îți cerem o binecuvântare mare, deoarece avem nevoie de o asemenea binecuvântare. Dar, Doamne, singura binecuvântare pe care o cerem este aceea de a Te vedea și auzi pe Tine. Îți cerem aceasta cu credință și ne rugăm în numele Tău și pentru Tine, precum și pentru noi. Descoperă-Te, Doamne. Amin”.

Vom citi câteva versete din Scriptură de la 1 Corinteni, capitolul 13, acel mare capitol al dragostei. Mai înainte Pavel tocmai a descris ce este dragostea, iar apoi spune următorul lucru: „Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin” (versetul 12). Deci, a-L cunoaște pe Cristos pe deplin, așa cum ne cunoaște El pe noi. Filipeni capitolul 3, de la versetul 7 la 14: „Dar lucrurile care pentru mine erau câștiguri le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Cristos. Ba încă și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Cristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Cristos și să fiu găsit în El, nu având o dreptate a mea pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Cristos, dreptatea pe care o dă Dumnezeu, prin credință. Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui, și părțasia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui; ca să ajung cu

orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți. Nu că am și câștigat premiul sau că am și ajuns desăvârșit; dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Cristos Isus. Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Cristos Isus”. Matei, capitolul 16, de la versetul 24 la 27: „Atunci Isus a zis ucenicilor Săi: „Dacă voieste cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze. Pentru că oricine va vrea să-și scape viața o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine o va câștiga. Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul? Sau ce ar da un om în schimb pentru sufletul său? Căci Fiul omului are să vină în slava Tatălui Său cu îngerii Săi; și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui”.

Frați și surori, Dumnezeu dorește să aibă o relație cu noi, și cred că știm cu toții acest lucru. El a venit să ne caute pe noi, care eram pierduți: a venit să facă din noi prietenii Lui – noi care eram vrăjmașii Lui; a venit să ne vindece de boala păcatului de care sufeream, să ne scoată din pustie și să ne ducă în casa Lui, să ne facă fii și fiice ale Celui Preaînalt. Dumnezeu este dragoste și are o mare dragoste față de noi, dragoste pe care a exprimat-o în cel mai evident și profund mod posibil. Știți, cuvintele omului pot să nu aibă mare greutate, dar nu și cuvintele lui Dumnezeu. El a spus că ne iubește, și apoi a plătit prețul mântuirii noastre cu sângele Fiului Său. De această dragoste nu te poți îndoi. E posibil să o uităm, și o și uităm uneori, dar când ne uităm drept la ea, nu o putem nega. Cei care au experimentat mântuirea cunosc și simt dragostea Lui. Am simțit cum greutatea păcatelor și a rușinii a căzut de pe umerii noștri. Simțim chiar în respirația noastră viața pe care ne-a dat-o El. Simțim mustrarea conștiinței când facem lucruri pe care înainte le făceam fără ezitare, pentru că acum avem o altfel de viață înlăuntrul nostru.

Unul din lucrurile care îmi plac cel mai mult cu privire la mântuirea mea este acela că Dumnezeu a văzut dinainte fiecare parte întunecată din mine. Nu l-a scăpat niciun păcat pe care l-am făcut sau pe care îl voi face. El a pus în cântar valoarea Fiului Său și păcatele mele și a spus că prețul este suficient pentru a satisface dreptatea și sfințenia Lui. Când Dumnezeu Se uită într-o casă, Se uită în ea cu minuțiozitate. Când Se uită într-o inimă, Se uită în profunzime. Nimic nu este ascuns dinaintea ochilor Lui. Păcatul pe care tu și eu nici nu îl considerăm a fi păcat – El îl cunoaște. Motivația inimii noastre pe care nu o considerăm greșită – El o cunoaște. El ne cunoaște în calitate de Creator, pentru că ne-a alcătuit în pântecul mamei noastre și, de asemenea, ne cunoaște în

calitate de Mântuitor, deoarece a trebuit să cântărească fiecare păcat pentru a fi sigur că plata este suficientă. El ne cunoaște și ca Tată. Ne cunoaște în profunzime.

Dar, după toate cele scrise despre dragoste în 1 Corinteni 13, Pavel continuă cu ceva minunat: „Acum vedem neclar, ca într-o oglindă, dar atunci vom vedea față în față. Acum cunosc în parte dar atunci voi cunoaște pe deplin, întocmai cum și eu am fost cunoscut pe deplin”. Frați și surori, Dumnezeu dorește să fie cunoscut pe deplin de noi. Nu dorește să ascundă nimic de noi în ceea ce privește persoana Lui. Vrea să ni se reveleze. Pentru noi este aproape imposibil să ne imaginăm acest lucru. Noi ne iubim unii pe alții, dar chiar vrem să ne cunoaștem unii pe alții pe deplin? Să ne fie cunoscute motivațiile inimii, toată istoria și acțiunile noastre, toate gândurile noastre rele? Toate ispitele noastre? Știți, frați și surori, a fi cunoscut pe deplin este un lucru teribil de înfricoșător, chiar și în cadrul celei mai profunde relații de pe pământ – aceea dintre soț și soție; chiar și în relația dintre mamă și fiică sau tată și fiu. Motivul pentru care nu vrem să fim cunoscuți pe deplin este acela că sunt multe lucruri urâte în noi. Dar în Dumnezeu nu există așa ceva. El niciodată nu a avut vreun motiv rău, nici nu a făcut vreun lucru rău. El niciodată nu face rău și nu a făcut niciodată nimic de care să-I fie rușine. El are adâncimi infinite – mai mari decât infinitul – și, totuși, El este curat. E plin de slavă și locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia. Nu există întuneric în El. Și El vrea să fie cunoscut de noi. Acesta a fost unul din scopurile mântuirii noastre.

Această expresie – „cunoscut pe deplin” – înseamnă o cunoaștere completă, absolută, o cunoaștere care nu vine din minte, ci din inimă. Gândiți-vă numai: cei care te cunosc cel mai bine sunt cei care te iubesc cel mai mult. Nu neapărat pentru că le-ai spus totul despre tine, ci pentru că ei te văd și știu ce îți place și ce nu. Frați și surori, dragostea este mai presus de intelect. Îl poți cunoaște pe Dumnezeu doar prin dragoste, așa cum și dorește El să fie cunoscut. Nu doar să știm lucruri despre El, ci să știm cum este inima Lui. În Scriptură vedem în repetate rânduri cum El Își descoperă inima oamenilor. Toată profunzimea, gloria și frumusețea Lui, toate bogățiile slavei Lui se găsesc în Domnul Isus, care este strălucirea slavei Lui, dezvăluirea completă a Lui. Noi avem o revelație completă a Lui în Biblie. Este completă în sensul că tot ce este scris vorbește despre El și descoperă aspecte ale caracterului Lui, ale inimii Lui – ce-i place Lui, ce dorește El, cum este El. Slavă Domnului că avem această Carte și că avem Duhul Sfânt, care este cheia acestei cărți și care, în același timp, este Dumnezeu Duhul Sfânt. Dar există adâncimi care explică această Carte și pentru care va fi

nevoie de întreaga veșnicie ca să le explorăm, și anume înălțimea, lungimea, lățimea, adâncimea dragostei lui Dumnezeu în Cristos Isus.

Noi am fost creați ca să arătăm dragostea lui Dumnezeu în Cristos Isus. Am fost creați pentru a arăta gloria lui Dumnezeu în Cristos Isus. Am fost creați pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu pe deplin și să fim pe deplin cunoscuți de El. Am fost mântuiți din aceleași motive. Aceasta este o chemare atât individuală, cât și corporativă. Dacă nu Îl cunoaștem pe Domnul în mod individual, nu putem să-L cunoaștem în mod corporativ decât într-o măsură mică. Dar dacă Îl cunoaștem pe deplin în mod individual, atunci, când ne adunăm împreună, El poate fi exprimat pe deplin.

Aș vrea să privim împreună la această chestiune a cunoașterii individuale a Domnului. Voi citi niște versete ca să vă formați o idee despre profunzimea cunoașterii lui Dumnezeu la care vrea El să ajungem. Cea mai adâncă relație umană este cea dintre soț și soție. Căsătoria este un lucru sfânt, creat de Dumnezeu, și duce la o cunoaștere profundă între un bărbat și o femeie. În cadrul căsătoriei are loc o cunoaștere fizică, o unire a sufletelor lor și, desigur, o unire spirituală. În Geneza, capitolul 4, versetul 1 scrie că Adam a cunoscut-o pe Eva și ea a zămislit un fiu și a dat naștere lui Cain; a spus „am primit un om de la Domnul”. În Osea 6:3 se spune în felul următor: „Să cunoaștem, să căutăm să cunoaștem pe Domnul! Căci El se ivește ca zorile dimineții și va veni la noi ca o ploaie, ca ploaia de primăvară care udă pământul”. Osea folosește același cuvânt pe care și Moise l-a folosit în Geneza 4. În Ieremia 31, versetele 33 și 34 scrie: „Nimeni nu va mai spune aproapelui său: ‘Cunoaște-L pe Domnul’, căci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare”. Cuvântul ebraic de aici este „iada”. Același cuvânt este folosit și în Geneza. Dar acel verset este citat în Noul Testament în Evrei 8 de la 7 la 13. Cuvântul de acolo este cuvântul grecesc „ginosko”. Acest cuvânt este folosit în 1 Corinteni 13.

Frați și surori, în acest mod profund dorește Dumnezeu să fie cunoscut de noi, prin Duhul Sfânt. V-ați gândit la aceasta? Este un lucru remarcabil. Ce cunoaștere profundă este aceasta! Sigur că în întreaga veșnicie vom explora profunzimile Domnului Isus – dar acum? Osea spune: „Să cunoaștem, să căutăm să-L cunoaștem pe Domnul”. Pavel, folosind același cuvânt, spune: „socotesc toate lucrurile ca o pierdere ca să-L cunosc pe Cristos Isus, Domnul meu”. Pavel nu aștepta. Osea ne îndeamnă să ne străduim să-L cunoaștem pe Domnul. Ce vom face noi? Ne vom strădui? Vrem noi să-L cunoaștem pe Domnul? Am spus că Dumnezeu este Tatăl nostru, că ne cunoaște ca un Tată și are și dorința unui

Tată de a avea comuniune cu fiii Săi, de a auzi ce este important pentru viețile lor, de a li Se descoperi pe deplin.

O să vă spun, copiilor, un lucru pe care poate nu îl știți. Când vreți să știți ceva despre părinții voștri, când vreți să știți ce le place, ce nu le place, ce gândesc – lucrul acesta încântă inima părinților voștri. Nu este așa? Când un copil spune: „Tată, vreau să știu ce crezi despre lucrul acesta”, tatăl îi răspunde: „Acum vreau sa citesc ziarul”? Unii din noi poate nu au o inimă atât de dură. Nouă ne place să ne descoperim copiilor noștri. Domnul Isus este Mirele. Cei ce vor fi Mireasa Lui vor fi cei ce L-au iubit ca o mireasă, cei maturi. Unele dintre voi ați fost mirese, altele veți fi. Îți aduci aminte când te-ai îndrăgostit prima dată? Cât de mult căutai să fii cu cel pe care îl iubeai? Îți doreai cumva să petreci un timp minim cu el și totuși să fii soția lui? Știți cu toții că nu este așa. Când ești îndrăgostit de cineva, nu îi spui: „Mai lasă-mă puțin să îmi văd de viața mea înainte de a ne căsători”, ci numeri zilele, orele, stai împreună cu cel pe care îl iubești și discuți cu el lucruri complet neimportante. Dacă ar auzi cineva conversația voastră, ar considera că ea nu are niciun sens. Dar pentru că este vorba de cel pe care îl iubești, poți să-i vorbești ore în șir. Când te trezești dimineața, imediat aranjezi să te întâlnești cu el în timpul zilei. Poate părinții trebuie să vă despartă seara.

Așa trebuie să ne gândim și noi la Domnul Isus. El dorește foarte mult să ni Se descopere. Relația dintre mire și mireasă este unică. Ei își spun lucruri pe care nu le-ar spune altora. Descoperă lucruri unul despre altul – ce crede celălalt, ce este important pentru celălalt. Așa este relația ta cu Domnul Isus, sau este o relație mecanică, ocazională, de ochii lumii? Te gândești la Domnul Isus sau te rogi doar când ești împreună cu poporul Lui? Citești Cuvântul Său doar când ești la strângere, când te pregătești să vorbești sau când te pregătești pentru studiu biblic sau când ai timpul tău de liniște înaintea Lui și citești din vreo carte cu meditații zilnice? Nu e nimic rău să citești din cărți cu mediații zilnice, dacă ele sunt într-adevăr devoționale. Nu este nimic rău în a-ți stabili un timp de liniște pe care să-l petreci cu Domnul Isus, să citești Cuvântul Lui, să citești ceea ce alții care L-au iubit au scris despre El, să citești scrisorile pe care ți le-a scris El, să lași ca Duhul Sfânt să Ți-l descopere în Scriptură, să-I vorbești Lui și să Îl lași pe El să-Ți vorbească. Aceasta este o chemare adâncă și înaltă: a-L cunoaște într-un mod profund pe Domnul; a-L cunoaște pe El așa cum noi suntem cunoscuți – pe deplin. Puteți să credeți aceasta? Oh, Doamne, credem. Ajută necredinței noastre!

Frați și surori, la baza a toate trebuie să existe această relație cu Domnul. Nu doar să știm despre El, nu doar să încercăm să-I fim pe plac ca unui dumnezeu

mânios. Domnul Isus nu este supărat pe tine dacă ești în El. Tatăl nu este supărat pe tine. El a pus toată mânia Lui dreaptă asupra Fiului Său. Noi putem încerca să-I fim plăcuți crezând despre El că e un Dumnezeu mânios, sau putem încerca să-I fim plăcuți pentru că Îl iubim. Este o diferență enormă între aceste două atitudini. Una este legalism și vine din cap, iar cealaltă este dragoste și vine din inimă. Una poate fi motivată de frică – frica de a nu-l supăra pe Domnul –, iar cealaltă este marea descoperire a faptului că poți să-I fi plăcut Lui. Cred că cea mai mare putere pe care o am este aceea de a-I fi plăcut lui Dumnezeu. Dumnezeu este mare, infinit, iar eu sunt mic, și totuși, pot să-I produc plăcere mai mult decât orice altceva din Univers. Eu am puterea de a-L încânta pe Dumnezeu, și voi la fel. Aveți o putere pe care nimeni altcineva nu o are. Unii din voi au mai mulți copii. Dar fiecare din acei copii este unic și îți poate face plăcere într-un mod în care niciunul dintre ceilalți nu poate. Nicio altă persoană nu poate să-ți facă plăcere și niciun alt lucru. Și opusul este adevărat. Poate ai nouă copii, din care opt sunt cuminiți și îți aduc bucurie, dar unul a luat-o pe căi rele și îți frânge inima. Frați și surori, noi avem și această putere. Dumnezeu nu este neutru în această privință. El nu este indiferent dacă tu o iei pe căi străine. Nu e vorba de lege aici, pentru că legea a fost satisfăcută prin moartea Domnului Isus. E vorba de inima lui Dumnezeu, fraților, de inima Lui. Noi Îi frângem inima. Inima Lui este foarte mare, dar noi avem această putere. Și ce putere mare este aceasta! Nu contează dacă ești doar un copil sau dacă ești adolescent sau dacă ai douăzeci, treizeci, patruzeci, cincizeci, șaiszeci, șaptezeci, optzeci de ani, sau indiferent câți ani ai avea – tu ai această putere.

Aceia dintre noi care suntem părinți știm că există această putere, pentru că am cunoscut atât încântarea dată de copiii noștri, cât și suferința pe care ne-au cauzat-o. Aceia dintre noi care cunosc dragostea dintre un bărbat și o femeie cunosc puterea din acea relație. Știm că este atât de ușor să îi plăcem celuilalt și atât de ușor să-i frângem inima. Unul din motivele pentru care Domnul ne-a dat copii este ca să știm cum simte Tatăl. Unul din motivele pentru care Dumnezeu a cerut lui Avraam să-l jertfească pe Isaac a fost pentru că El voia să împărtășească cu Avraam propriile Lui sentimente legate de jertfirea Fiului Său. Avraam a fost prietenul lui Dumnezeu, iar Dumnezeu a împărtășit cu el acest lucru sfânt. Fraților, credeți că Dumnezeu dorește să-L cunoașteți într-un mod infinit mai profund decât Îl cunoașteți acum?

Calea de a-L cunoaște îndeaproape pe Dumnezeu ne este deschisă. Această cunoaștere a lui Dumnezeu a însemnat totul pentru apostolul Pavel. Cred că suntem cu toții de acord că Pavel L-a cunoscut pe Domnul. Știți cum a plecat

el din Ierusalim spre Damasc, suflând amenințare. Era însoțit de un grup de soldați și avea la el scrisori de la marii preoți și de la sinedriu, care condamnau pe cei ce urmau calea, care-L urmau pe Isus. El a fost de față când Ștefan a fost ucis cu pietre. Dumnezeu l-a ferit atunci să arunce și el cu pietre, dar el înuși a spus că și-a dat consimțământul la acel lucru și a păzit hainele celor ce l-au omorât pe Ștefan cu pietre. Era foarte mânios. L-a văzut pe Ștefan când a murit, a auzit mărturia lui: „Îl văd pe Fiul Omului stând în picioare la dreapta Tatălui”. A auzit rugăciunea lui pentru cei care îl ucideau, felul în care și-a încredințat duhul în mâna Domnului. Sigur aceste lucruri l-au tulburat pe Pavel, dar se pare că le-a dat pe toate la o parte și a pornit spre Damasc cu furia unui om nebun.

Știți că pe drum a apărut o mare lumină, și Domnul slavei i S-a arătat lui Pavel. Soldații care erau cu el au văzut doar lumina și au auzit un tunet, dar Pavel a auzit glasul Domnului: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?”. Cunoaștem răspunsul lui Pavel: „Cine ești Tu, Doamne?” Pavel a început așa cum noi toți am început, întrebând: „Cine este această Persoană?” Domnul Isus i S-a descoperit lui Pavel și i-a spus: „Eu sunt Isus pe care Îl prigonești”. Pavel a întrebat: „Cine ești Tu, Doamne?”. A știut că era Domnul, dar nu L-a recunoscut. Apoi Pavel nu a mai putut să vadă, și alții l-au dus de mână până a ajuns în Damasc, unde s-a oprit. Între timp, un înger a vorbit lui Anania și i-a spus: „Trebuie să mergi să atingi ochii aceluia om, ca să vadă”. I-a dat instrucțiuni. Anania a spus: „Am auzit de omul acesta. El a venit aici ca să ne prigonească”. Dar Domnul i-a spus: „Nu te teme să mergi la el. Îi voi arăta ce trebuie să sufere pentru Mine”. Domnul nu a spus: „I se va arăta”. Frați și surori, acest lucru este foarte important. Revelația adevărată pe care o primești o primești de la Domnul Însuși. El nu este prea ocupat ca să vorbească cu tine. Nu Se află undeva departe, ocupat cu alte lucruri. El Însuși vrea să îți vorbească. Copilul lui Dumnezeu are dreptul de a auzi glasul Duhului Sfânt, de a-L vedea pe Domnul Isus cu ochii duhului. Copilul lui Dumnezeu are dreptul de a-L cunoaște pe Tatăl. Nu să știe despre El, ci să-L cunoască tot mai mult.

Așa a început Pavel. În perioada care a urmat, el a petrecut ani de zile în pustie, singur cu Domnul, singur cu Cuvântul Domnului, și Domnul i-a vorbit. După mulți ani, spre sfârșitul vieții lui, a scris o scrisoare din Roma către filipeni. Când a fost prima dată la Filipi, a fost aruncat în închisoare, după ce a fost bătut. Atunci a avut loc un cutremur, și temnicerul din Filipi a fost mântuit. Niciunul din prizonieri nu a fugit. Când Pavel a ajuns la Roma, a ajuns din nou în închisoare. Nu știi exact când a fost scrisă această scrisoare – cu cel puțin zece ani mai târziu. El a scris acestor oameni despre lucrurile care erau prețioase pentru el;

în capitolul trei își deschide complet inima. Totul în acest capitol vorbește despre câștig și pierdere. Începe să vorbească despre lucruri pe care le socotea câștig. Care erau acele lucruri? Nu e greu de aflat, pentru că el însuși le enumeră, în capitolul 3, începând cu versetul 4: „Măcar că eu aș avea pricină de încredere chiar în lucrurile pământești. Dacă altul crede că se poate încrede în lucrurile pământești, eu și mai mult; eu, care sunt tăiat împrejur a opta zi, din neamul lui Israel, din seminția lui Beniamin, evreu din evrei; în ce privește Legea, fariseu; în ce privește râvna, prigonitor al Bisericii; cu privire la neprihănirea pe care o dă Legea, fără prihană. Dar lucrurile care pentru mine erau câștiguri le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Cristos”. Vedeți ce face Pavel aici? Își descrie călătoria cunoașterii lui Cristos. Deja suferise multe lucruri în viață, trecuseră mulți ani. El a dorit să transmită celor din Filipi aceste lucruri prețioase – în Filipi, acolo unde temnicerul i-a spălat rănilor și l-a hrănit; unde, la răsăritul soarelui, l-a botezat pe temnicer și pe cei din casa lui. Cred că omul acela, și nu numai el, erau și alți frați acolo – deci toți aceștia cred că erau foarte prețioși pentru Pavel.

Scrisoarea către Filipeni este plină de gingășie. Este atât de multă dragoste în ea. Pavel este departe în Roma, în închisoare, dar vrea să dea fraților lui din Filipi ceva prețios. El spune: „lucrurile pe care le-am socotit câștig”. Ei l-au cunoscut pe Pavel. Lucrurile lui prețioase erau, în totalitate, religioase: circumcizia sa, națiunea sa, înțelegerea pe care o avea cu privire la lege, modul în care aplica legea. Era evreu din evrei, fariseu – cea mai strictă sectă a iudeilor, plin de râvnă – până acolo, încât a persecutat Biserica. Ținea legea atât cât putea un om să o țină. Dacă l-ai fi examinat în lumina legii, l-ai fi găsit fără vină. Dar Pavel știa că toată dreptatea lui era ca o haină murdară. Nu mai era interesat de dreptatea obținută prin lege, deoarece ea nu era potrivită.

Am o întrebare însă: Cum stau lucrurile cu tine? Ce socotești tu drept câștig? Ce este important pentru tine? Fie că ești tânăr sau în vârstă, sunt în viața ta lucruri pe care le socotești câștig. Sunt oameni care spun: „Eu am ieșit din sistemul religios; am renunțat la lege, la seminția sau denomițiunea din care făceam parte”. Ei cred că sunt ca Pavel, pentru că au renunțat la niște ornamentele religioase. Se poate că e așa, dacă aceste lucruri le-ai considerat un câștig. Dar cred că majoritatea dintre noi nu consideră aceste lucruri ca fiind valoroase. Unde îți petreci timpul? Ce este important pentru tine? Copiilor, petreceți mult timp jucându-vă pe calculator? Adulților, petreceți mult timp jucându-vă pe calculator? Petreceți mult timp implicați în lucrurile lumii? Nu spun să renunțați la serviciu. „Rugați-vă fără încetare” – ce lucru faci care te împiedică să te rogi în timp ce-l faci? Sau, și mai important: Ce faci de nu te

poți ruga fără încetare? Ce consideri câștig? Poziția ta, familia ta? Care sunt speranțele și visele tale? Cum te vezi pe tine însuși? Pavel considera acele lucruri câștig, pentru că ele îl caracterizau. „Aceste lucruri, pe care le-am socotit câștig, acum le socotesc pierdere”.

Ceea ce vreau să spun este următorul lucru: Ce anume îți acaparează inima? Ce este prețios și important pentru tine? Care este lucrul la care pur și simplu nu poți să renunți dacă Domnul îți cere? Care e lucrul de care te temi să-L întrebi pe Domnul? Dacă ai asemenea gânduri în inima ta, atunci nu-L înțelegei deloc pe Domnul. Crezi că Dumnezeu îl pedepsea pe Pavel arătându-i ce o să sufere pentru El? Dumnezeu l-a mângâiat pe Pavel. El i-a spus: „Da, ai făcut aceste lucruri îngrozitoare, dar Eu pot face ca toate lucrurile, inclusiv acestea, să lucreze împreună spre bine. Iubește-Mă, Pavel. Caută să afli care este scopul Meu cu privire la tine. Te chem”. Nimeni nu iubește ca Domnul. Noi credem că El este un stăpân aspru, dar nu este deloc așa. El nu ne chinuie de bună voie. El este înțelept, bun și iubitor. Este adevărat, calea crucii presupune să te lepezi de tine însuși, să-ți iei crucea și să-L urmezi pe Domnul. Dar ai auzit acea ultimă parte? „Să-L urmezi-L pe El.” Poți fi undeva departe, în spatele mulțimii, sau pot fi cât de aproape vrei de Domnul. Nu doar să-I atingi ocazional poala veșmântului, ca să fii vindecat, ci să vezi ce caută El, să cunoști dorința inimii Lui, să Îl lași să ți se descopere.

A fost un moment în viața lui Pavel când a spus: „Acestea sunt lucrurile pe care le socotesc câștig, iar astăzi decid că tot ce am în viața mea dau Domnului. Le voi considera pierdere, de dragul lui Cristos”. Eu nu cred că el a știut tot ce implica acel lucru. Când am fost mântuiți, cel mai mare lucru pe care l-am văzut a fost faptul că Domnul ne-a iubit și ne-a scăpat de iad. Vina și rușinea au căzut de pe noi, și am fost eliberați. Trebuie să vă spun că prima dată când am auzit că Domnul Isus a murit pentru păcatele mele, nu m-am gândit atât de mult la suferințele Lui cât m-am gândit la libertatea pe care am primit-o atunci. M-a durut că eram păcătos, dar am știut că aveam nevoie de mântuire și am fost foarte bucuros că am găsit un răspuns la sfințenia lui Dumnezeu și, în același timp, la pârâșul fraților. Adesea revin la acest lucru, deoarece sunt așa de ușor înșelat de vrăjmaș, care îmi spune: „Stai departe de Dumnezeu, pentru că nu ești vrednic să fii în prezența Lui. Iarăși ai păcătuit, și nici măcar nu e un păcat nou, ci unul vechi. Ești nesincer. Niciodată nu vei fi eliberat de acest păcat!” Nu vine și la voi în același mod? Dar într-o zi și eu, și voi am spus: „Da, Doamne, sunt al Tău. Te-am primit în inima mea”. Tranzacția s-a încheiat. Inima mea a ajuns într-o stare dreaptă. Păcătosul a venit la Mântuitorul.

Fraților, în zilele și săptămânile următoare Domnul vă va vorbi despre tot felul de lucruri și vă va spune: „Aceasta trebuie să dispară. Acesta este păcat” sau „Acesta nu este păcat, dar totuși, renunță la el, pentru că inima ta este prea prinsă de el. Ocupă un loc pe care Eu vreau să-l umplu. Vreau să Mă descopăr ție, să te umplu cu Mine. Vreau să ajungi la o cunoaștere a Mea pe care nu o ai acum. Știi că te iubesc și că vreau să Mă descopăr ție, dar ai acest lucru care stă în calea Mea. Dă-mi-l Mie!” Fă tranzacția astăzi. Nu mai sta pe gânduri, fă acum tranzacția. Fă-o cu inima ta, cu voința ta, fă-o pentru că-L iubești pe Domnul Isus. Și, într-adevăr, Îl iubești pe Domnul Isus. Rostește cuvintele acestea, chiar dacă vrăjmașul îți spune că nu vei putea face asta niciodată. Fraților, există har astăzi să poți spune aceasta cu toată seriozitatea, și va fi har în ziua în care va trebui să faci acel lucru greu, și să-l faci nu târându-ți picioarele.

Există o progresie în aceste versete. Mai întâi: „lucrurile pe care le-am socotit câștig acum le socotesc pierdere, de dragul lui Cristos”. Fă această tranzacție astăzi. Sau ai făcut-o deja? Fii ca acel om de care am vorbit mai înainte: „Domnilor, ce să fac ca să fiu mântuit?” „Doamne, cred că Ți-am dat totul din viața mea, dar vreau să Ți dau totul din nou, să fiu sigur că am făcut-o”. Nu fi prea sofisticat. Nu te bizui pe ceva ce ai făcut cu ani în urmă sau chiar cu zile în urmă. Dacă este adevărat ce ai făcut, nu va fi nicio pierdere. Dar dacă ai reținut ceva, dacă ai păstrat ceva în inima ta ce nu ar trebui să fie acolo, ocupă-te de acel lucru acum, la fel cum, într-o zi, L-ai invitat pe Isus în inima ta, și de atunci totul s-a schimbat.

Versetul 8: „Ba încă și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Cristos Isus, Domnul meu”. Acum Pavel vorbește despre prezent. Prima dată a vorbit despre lucruri care pentru el erau un câștig, iar apoi le-a considerat pierdere. Aceasta s-a întâmplat la un moment dat. Dar știți că aprecierea noastră cu privire la lucrurile pe care le considerăm câștig se schimbă din când în când. Dacă există ceva ce nu e important pentru tine, ceva ce nu socotești a fi câștig, atunci nu e o pierdere să renunți la acel lucru. Dar dacă e ceva ce ți-a acaparat inima, și nu ești conștient de acest lucru? Sau nu vrei să recunoști că ți-a acaparat inima! Ții acel lucru în spatele tău, nu vii cu el înaintea Domnului. Poate că frații și surorile văd că este ceva ce nu pare a fi corect, așa că îl pui în buzunar! Înțelegeți ce vreau să spun. Toate lucrurile socotește-le drept pierdere astăzi. Fie că ele sunt câștig sau nu. Aruncă totul în coș, pune totul pe masă, și vei vedea cât de credincios este Domnul.

Este un singur mod de a face acest lucru, și din același motiv pentru care și Pavel l-a făcut: „față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Cristos Isus,

Domnul meu”. Dacă ajungi în punctul în care să spui: „Consider toate lucrurile pierdere. Astăzi le consider pierdere”, atunci poți spune: „Doamne, trebuie să văd valoarea nespus de mare a cunoașterii Tale. Arată-mi cât ești Tu de prețios. Arată-mi această valoare. Doamne, poate că unii au renunțat la tot, dar eu nu pot. Sunt lucruri care îmi sunt atât de scumpe, lucruri pe care l-am acumulat. Doamne, vreau să fac această tranzacție, dar Tu trebuie să mă ajuți la aceasta. Pavel a scris că el a făcut aceasta văzând valoarea nespus de mare a cunoașterii Domnului Isus. Dar eu, Doamne? Crezi că eu pot face mai mult decât Pavel? Trebuie să mi Te arăți Tu însuși”.

Când rostești o astfel de rugăciune, este ca și cum l-ai întreba pe copilul tău dacă e sigur că vrea toată înghețata. Eu, ca tată, uneori făceam asta, pentru că oboseam să tot spun „nu”. „O să stai la masă și o să mănânci toată înghețata pe care o dorești. Tot ce ai în bol. Nu pleci până nu mănânci tot!” Recunosc că acesta e un lucru prostesc! Dar pot să vă spun că Dumnezeu e fericit să te audă rostind astfel de rugăciuni. E absolut încântat. Îți va da din belșug toate lucrurile. Este o rugăciune pe care o poți rosti zilnic, pentru că în fiecare zi sunt lucruri pe care trebuie să le socotești pierdere. Este corect să te rogi în felul următor: „Doamne, revelația de ieri nu îmi este suficientă astăzi. Ce fac azi? Este în Cristos mai mult decât cunosc eu. O, Tată, arată-mi-L pe Domnul Isus și îmi va fi de ajuns”. Frați și surori, dacă Îl vedeți pe Domnul Isus, dacă vedeți valoarea nespus de mare a cunoașterii lui Isus Cristos, aceasta va fi de ajuns. Și veți ajunge la al treilea punct – a doua parte a versetului 8: „Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Cristos”.

Când începi să fii preocupat de această chestiune, și anume „toate lucrurile” – aceste lucruri pe care zilnic să le socotești ca pierdere –, Domnul nu ți le va lua pe toate deodată. Dar dacă vei începe să spui această rugăciune sincer, atunci El îți va da, într-adevăr, o cunoaștere a lui Cristos; vei ajunge să-L cunoști pe El într-un mod profund, practic. Nimic nu se poate compara cu aceasta. El ți-L va descoperi pe Tatăl, îți va arăta căile Lui, bunătatea inimii Lui, te va corecta, îți va da haine albe pe care să le porți – „faptele drepte ale sfinților”. Îți va câștiga tot mai mult inima. Nimic nu se poate compara cu aceasta. Apoi va veni ziua când vei suferi pierderea tuturor lucrurilor.

Vreau să vorbesc puțin despre aceasta. Pavel a spus că el a suferit pierderea tuturor lucrurilor, și eu cred aceasta. Dar el nu a suferit! Ascultați-mă numai – nu mă autocontrazic, și nu contrazic nici Scriptura. Citiți epistola către Filipeni. Pavel își arată marea lui dragoste față de toți cei de acolo. El a avut parte de toată mângâierea lui Dumnezeu, a avut parte de tot câștigul care se

găsește în Cristos, căci acolo este adevăratul câștig. El a putut socoti totul drept gunoi, deoarece avea toate aceste bogății. Să vorbim despre noi. Poți pierde o relație veche, o relație după carne, o relație umană. E drept că relația pe care El ți-o dă nu este mai puțin umană, dar este dreaptă. De câte ori am văzut copii și părinți împăcați unii cu alții când au ajuns să fie și unii, și alții în Cristos! Sau soț și soție împăcați. Pe Domnul Îl interesează ceea ce este bun, nu ce este rău. Când Domnul a vorbit despre a lăsa case, pământ, El a spus: veți avea mult mai mult decât atât în această viață, iar în veacul viitor, Împărăția. Cunoscut un frate scump care nu are copii. Acesta este un punct dureros pentru el și pentru soția lui. Totuși, pot să vă spun că acest om are mulți fii și fiice, și știe asta, pentru că el este un om al lui Dumnezeu și crește fii și fiice. Este iubit așa cum i-ar plăcea oricărui părinte să fie iubit. Înțelegeți ce vreau să spun? Da, pierdem toate lucrurile. Da, Pavel a pierdut toate lucrurile, dar a primit toate lucrurile în Cristos. Veți spune că lucrurile pe care le-a pierdut el au fost lucruri practice, și eu spun „Amin” la asta. Iar lucrurile primite au fost spirituale și practice. Timotei, de exemplu; Ioan Marcu, care a fost reabilitat.

Frați și surori, Domnul este vrednic de încredere. Te-ai încrezut în El ca să fii mântuit. Nu poți să te încrezi în El și în această privință? „Am suferit pierderea tuturor lucrurilor și le socotesc drept gunoi, ca să-L câștig pe Cristos și să fiu găsit în El, nu având o dreptate a mea, care vine din lege, ci acea dreptate care este din Cristos, care vine din credință”. Poți să lași din mână toate lucrurile și să le socotești drept gunoi datorită faptului că ai ajuns, în sfârșit, să fii atât de spiritual, încât poți să renunți la orice. Are careva dintre voi o părere de rău adâncă după gunoiul pe care îl scoate la ușă ca să fie luat de gunoieri? Nu cred. Ai grijă de el până când vin gunoierii? Te mai uiți prin el din când în când? Eu nu inventez acum aceste lucruri. Așa scrie în Biblie. Acestea toate sunt gunoi. Dacă nu le vezi așa, ele sunt prețioase. Dar dacă vezi ceva cu adevărat prețios, atunci ele devin nimic. Le dai afară. Câștigul este Cristos, fraților. El este marele câștig. El este refugiul tău în fața pierderii. Să fii găsit în El! Să-L ai pe El peste tot în jurul tău.

Când cineva suferă pierderea a cuiva drag – poate un copil sau soțul –, Trupul lui Cristos vine în ajutorul lui, îl înconjoară și, cu gingășie, exprimă dragostea lui Cristos. Ce minunat este lucrul acesta! Cu mult mai minunat este să fim găsiți în Cristos, înconjurați de El din toate părțile, și, da, în același timp să fim găsiți în Trupul lui Cristos, înconjurați de cei care ne iubesc. Uneori Trupul lui Cristos nu-L exprimă pe El așa cum ar trebui. Suferim o pierdere și ne așteptăm ca Trupul lui Cristos să fie ceva ce nu este. Poate nu e suficient de matur. Poate

așteptările noastre sunt prea mari. Pot să vă spun însă: Cristos niciodată nu ne dezamăgește. Tu poți fi găsit în El. Poți să-L câștigi pe Cristos. Și, dacă faci asta, Pavel spune că mai urmează ceva: să ajungi la învierea dintre cei morți. La noi în Biblie spune „învierea din morți”, și va fi, într-adevăr, o înviere; știm că toți oamenii vor învia. Unii vor striga munților să cadă peste ei, dar toți vor fi învia: cei drepti vor învia la o fericire veșnică împreună cu Domnul Isus, iar vrăjmașii Lui – la o despărțire veșnică de El. Dar există o înviere, numită în Biblie prima înviere, care vorbește despre faptul de a domni și a stăpâni împreună cu Cristos. Aceasta este rezervată celor ce suferă împreună cu El.

Acum vom face o pauză, și apoi vom continua cu această temă. Vreau să mai adaug ceva: când venim la strângere, adesea ne gândim că partea cea mai importantă este predica. Dar aceste momente când luăm pauză, sau cele de dinainte și după strângere, sunt foarte prețioase pentru Domnul. Nu venim aici doar ca să auzim o învățătură, chiar dacă ea este de la Domnul, ci și ca să ne zidim unii pe alții în dragoste. Vechii rabini aveau o zicală. (Nu se găsește în Biblie, ci în literatura rabinică veche.) Ei spuneau că, atunci când mergi la templu (sau la cort, la sinagogă), trebuie să mergi repede, fiind mânat de graba de a ajunge în prezența Domnului împreună cu poporul Său. Dar când pleci de acolo, să zăbovești, să mergi cu pași înceți. Vechii rabini erau niște legaliști, dar uneori spuneau lucruri corecte! Deci vom face pauză, dar să nu fie o pauză în care să ne îndepărtăm de Domnul. Să-L căutăm pe Cristos unii în alții. Să ne încurajăm unii pe alții.

Să ne rugăm: *„Doamne, ești atât de minunat! Te rugăm să faci ca fiecare dintre noi să Te vadă pe Tine în ceilalți în timpul acestei pauze. Mulți din noi nu avem prea multă pricepere cu privire la acest lucru. Niciunul dintre noi nu știe multe legat de aceasta. Dar venim la Tine, Doamne, și Îți cerem aceasta în numele Domnului Isus. Te rugăm să ne înviezi, ca atunci când venim înapoi să putem cu adevărat să auzim ce vrei să ne spui. Te iubim, Doamne, și Te binecuvântăm”*.

II.

„Doamne, cât de mult avem nevoie ca mintea noastră să se poată concentra, să fie atentă la Cuvânt! Cât de mult avem nevoie să continui să ne dai revelație! Doamne, Îți dăm din nou inimile noastre, cu tot ce este în ele, și Te lăsăm, Doamne, ca Tu să le cercetezi. Doamne, trebuie să-L vedem pe Cristos. Credem că ne-ai adus aici în vederea acestui scop. De aceea, Îți cerem să ne dai și un loc mai mare în inimă pentru cuvântul Tău. Îți cerem să faci ca acest cuvânt care vine de la Tine să rămână în inimile noastre, pentru ca Domnul Isus să primească toată slava. Căci toată slava este cu siguranță a Lui. Binecuvântează-ne, Doamne, Te rugăm. Amin”.

Vom citi în continuare de la Filipeni, capitolul 3, începând cu versetul 12 până la 14: „Nu că am și câștigat premiul sau că am și ajuns desăvârșit; dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Cristos Isus. Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Cristos Isus”. Există multă acțiune aici. Se vorbește despre un singur lucru, deși par a fi mai multe. Pavel spune că, datorită acestei cunoașteri a lui Cristos, aleargă înainte și nu consideră că a ajuns la destinație, că este deja desăvârșit. Pavel nu își asumă poziția înaltă de mare apostol, care a scris aproape toate epistolele Noului Testament. El este asemenea unui atlet care își aruncă haina și se încalță cu tenișii. Când alergă într-o cursă, nu porți multe haine, ci ai doar un șort și un tricou, de obicei cu un număr pe el. Parcă-l vedem pe Pavel cum își relaxează mușchii, pregătindu-se să alerge; gata să pornească cu întreaga inimă în cursa care îi stă înainte. Pavel este hotărât să câștige. A scris în altă parte: „Nu toți cei ce aleargă în cursă câștigă. Eu alerg astfel, încât să câștig. Mă lupt cu pumnul, dar nu lovind în vânt, ci vreau premiul. Concurez pentru premiu”. Pavel nu a concurat împotriva ta sau împotriva mea. El nu alerga împotriva fraților săi, ci alerga înaintea lor. El spunea: „Uitați-vă ce fac, uitați-vă cum trăiesc, luați aminte la sfârșitul vieții mele, călcați pe urmele mele, așa cum și eu calc pe urmele lui Cristos. Treziți-vă, nu mai dormiți! Acum sunt în închisoare, sunt îngădit, dar sunt un om liber al lui Dumnezeu și mă aflu într-o cursă”. El a spus acelor filipeni pe care îi iubea așa de mult: „Dar voi?”. El le spune acestor români, maghiari și americani: „Dar voi? Ce veți face voi? Eu nu am ajuns încă la destinație, nu m-am oprit din alergat. Sunt în închisoare, legat în lanțuri, însă nu sunt descalificat din această cursă – dar voi?”.

Ce vă ține înapoi? Credeți că deja ați ajuns la țintă, pentru că sunteți creștini? Îmi aduc aminte că am vorbit odată unui tânăr drag mie despre viața lui, care nu era rea, dar era risipită. Nu făcea el multe lucruri – de fapt nu făcea aproape nimic! I-am spus: „Viața este scurtă. Stă înaintea noastră un premiu. Tu ești într-o cursă. Ce se întâmplă cu tine?”. Mi-a spus: „Nu îmi pot pierde mântuirea. Am fost mântuit, și asta nu mi-o poate lua nimeni”. I-am spus: „Nu caut să iau nimic de la tine. Ai o chemare minunată și nobilă, dar îți irosești viața cu lucruri care nu sunt vrednice de tine. Cristos este real și merită să fie cunoscut. Tu știi aceste lucruri – trezește-te!” Mi-a spus din nou: „Știi că sunt mântuit. Știu că voi merge în cer când voi muri, indiferent ce îmi spui”. Era ca și cum am fi vorbit în două limbi diferite! Frați și surori, aici nu este vorba de a fi născut din nou, ci de a trăi viața la care ai fost chemat: „și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Cristos pe care L-ai trimis Tu”. Domnul Isus S-a rugat aceasta Tatălui din cer, în noaptea în care a fost vândut. Viața veșnică începe din clipa în care ești mântuit, și poți umbla în ea din acea zi sau o poți neglija. Oare aceasta înseamnă că nu vei merge în cer când vei muri? Cred că aceasta este o întrebare irelevantă. Întrebarea mea este, mai degrabă: De ce ai pune, de fapt, o astfel de întrebare? Frați și surori, noi avem o chemare înaltă în Domnul Isus Cristos.

Deci, în primul rând Pavel spune: „Nu cred că l-am și obținut, nu că aș fi deja desăvârșit, dar alerg înainte căutând să apuc acel lucru pentru care eu am fost apucat de Cristos”. Scopul pentru care ai fost mântuit e ca să Îl cunoști pe Cristos, să crești la starea de fiu, să fii transformat după chipul lui Cristos, să ai o viață glorioasă, plină de revelația lui Dumnezeu, fie că ești în închisoare sau într-un sat mic; fie că responsabilitatea ta este să te îngrijești de copii sau ai un serviciu pe care lumea îl consideră fără importanță – de exemplu, să colectezi gunoiul. Niciunul din aceste lucruri nu contează. Ele nu reprezintă viața adevărată. „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Cristos pe care L-ai trimis Tu”. De aceea te-a apucat Dumnezeu.

Pavel spune în continuare: „Nu consider că l-am apucat, nu cred că am obținut, nu am fost încă făcut desăvârșit, dar un lucru fac: uit ce este în urma mea, uit păcatul și rușinea care sunt în urma mea, uit chiar și experiențele avute cu Dumnezeu și mă întind să spre ceea ce stă înaintea”. El aleargă în cursa care îi stă înaintea. Dacă ai participat vreodată în mod serios la o cursă, știi că finalul cursei este cel mai important. Înveți să te apleci și să te întinzi înainte, pentru că prima parte din tine care trece linia de sosire te face învingător. Prima parte care rupe panglica câștigă cursa. Alergi tu în cursă? Poți uita ce este în urma ta?

Îți poți uita păcatul, rușinea, îți poți uita supărările și dezamăgirile, jignirile? Știți, fraților, avem o memorie așa de bună. Vreau să vă spun o întâmplare adevărată. Acum optsprezece sau nouăsprezece ani am fost la o conferință în Coreea de Sud – eu, Matt Weaver și John Saunders. Frații ne-au invitat, și am mers. Din nou am fost în Coreea de Sud acum câteva săptămâni. Am participat la o mică strângere, și a venit acolo și o femeie pe care nu am mai văzut-o de la acea conferință. Și-a adus aminte de mine. Eu nu mi-am amintit de ea imediat și cred că nici acum nu o cunosc foarte bine. Lângă mine stătea un bărbat, un frate scump, iar ea a început să îi vorbească. L-a văzut de mai multe ori în ultimii optsprezece ani, dar atunci i-a spus în mod public: „Îmi aduc aminte de tine. Și tu ai fost la acea conferință. Ai stat lângă mine atunci. Ai cumpărat o pâine pe stradă și ai mâncat din ea. Era o femeie în stânga ta, și i-ai dat și ei din pâine. Dar mie nu mi-ai dat. Și eu aș fi vrut să mănânc, dar nu mi-ai dat! De ce nu mi-ai dat și mie pâine? Îmi place pâinea. Nu merit nici măcar o bucată de pâine? De ce ai o părere așa de proastă despre mine, încât nu mi-ai dat din pâine?”. Fratele și-a cerut scuze și a spus: „Nu îmi aduc aminte. Îmi pare foarte rău”. Ea a spus: „M-ai făcut să mă simt foarte neînsemnată. Nu merit nici măcar o bucată din pâinea ta!” El a repetat: „Îmi pare foarte rău”. Dar ea a continuat: „În toți acești ani m-am tot gândit de ce nu mi-ai dat atunci o bucată de pâine!”

Fraților, nu am inventat acea poveste. Dar în inima mea am văzut cât de ușor mă simt jignit și eu. Conștiința mea nu este sensibilă, dar pot fi jignit ușor. Aș vrea ca să fie sensibilă conștiința mea, iar pielea mea să fie groasă! Înțelegeți ce vreau să spun? Femeia aceea a păstrat în ea jignirea în toți acești ani. În cele din urmă a ieșit din ea, și slavă Domnului că a fost așa. Poate așa va fi vindecată. Eu nu i-am spus niciun cuvânt, pentru că am rămas înmărmurit, dar cred că Domnul a făcut să se întâmple acel lucru ca să îmi pot vedea inima. Mă uit în această cameră și văd oameni care au venit să audă cuvântul lui Dumnezeu, care zâmbesc și își spun cuvinte plăcute unii altora. Mă întreb: este oare vreunul care nu ți-a dat o bucată de pâine? Oare nu cumva expresia feței tale este falsă? Poate sub ea ascunzi, de fapt, amărăciune împotriva unui frate sau a unei surori. Nu acuz pe nimeni. Este doar o întrebare, dar e o întrebare la care să vă gândiți cu toții. În Biblie scrie: „Luați bine seama ... ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune ... și mulți să fie întinați de ea”. Noi trebuie să umblăm pe calea Domnului și să nu păcătuim, și trebuie să ne păzim să nu dăm loc amărăciunii în inima noastră.

„Mă întind înaintea spre ceea ce îmi stă în față”. Aceasta e legat de pregătirea pentru cursă, așa cum am spus mai înainte. Să fii pregătit pentru linia de

sosire, dând la o parte piedicile, lucrurile care nu sunt neapărat rele, dar care te încetinesc; lucruri care îți ocupă timpul, care sunt greutăți peste tine. Nu vorbesc despre acele responsabilități normale pe care le avem. Nu spun să-ți neglijezi familia, dar spun să nu faci un idol din ea. Nu spun să îți neglijezi munca, dar te întreb: ai timp să alergi în cursă având serviciul respectiv? Pavel nu era ținut înapoi de închisoare – dar ești tu împiedicat de școală, de serviciu sau de faptul că urmărești alte lucruri în afara lui Cristos? Nu poți alerga în două direcții simultan. Noi alergăm, dar alergăm în așa fel ca să câștigăm premiul? Și care este premiul? Chemarea înaltă a lui Dumnezeu, în Cristos Isus: „Alerg spre țintă pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Cristos Isus”. Ținta nu înseamnă sfârșitul. Niciodată nu vom ajunge la sfârșitul cunoașterii lui Cristos. Niciodată nu ne vom opri din a ne minuna de frumusețea lui Dumnezeu în Cristos Isus. Fraților, alergați înainte? Ce prețuiți? Ce este important pentru voi?

Există și un premiu trecător. Să citim din Apocalipsa, capitolul 3, versetul 21. E foarte interesant că aceste lucruri au fost adresate bisericii din Laodiceea. E o biserică despre care nu avem o părere prea înaltă și probabil nici nu ar trebui. „Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie”. Domnul are multe critici de făcut la adresa acestei biserici: „Știu faptele tale, că nu ești nici rece, nici în clocot ...Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea”. Ei spuneau: „Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic”, dar Domnul le spune: „Nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol”. El le dă multe sfaturi: „Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățat prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi. Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă, dar, și pocăiește-te!” Aveau multe probleme, fraților. Sunt multe probleme în Biserică, și poate că și voi vedeți unele din aceste probleme. Domnul le vede pe toate, dar El iubește. De aceea El muștră și disciplinează. El îi îndeamnă: „Fii plin de râvnă, dar, și pocăiește-te!”. Toate aceste lucruri care nu ar trebui să fie în Biserică: căldicel față de Domnul, sărac, nenorocit, orb și gol – complet nenorocit și totuși plin de mândrie, gândindu-se că este bogat și că nu are nevoie de nimic; a pretinde că este altfel. Domnul nu acceptă așa ceva, dar ne iubește.

Fraților, dacă privim la Biserica din jurul nostru, la adunarea în care suntem – dacă suntem acolo de mai mult de câteva săptămâni –, vom vedea mulți care sunt săraci, nenorociți. Hainele albe sunt pentru mireasă; ele sunt faptele drepte

ale sfinților. Uneori, când ne uităm în jur, vedem dintre aceia care nu au faptele drepte ale sfinților – cel puțin în exterior nu se văd. Uneori un frate sau o soră se poartă ca și cum ar fi bogat, când, în realitate, știm că e sărac. Uneori un frate sau o soră adoptă o anumită poziție, cu toate că știm că nu există realitate spirituală în spatele ei. În această biserică, Domnul nici măcar nu era înăuntru, ci stătea afară, bătând la ușa: „Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine. Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie. Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul”.

E uimitor ce promisiuni face Domnul unor oameni atât de căzuți. Ați remarcat instrucțiunile pe care le dă El cu privire la corectarea fraților și surorilor? Spune El cumva: „Faceți-i să cumpere aur de la Mine curățit prin foc”? Nu așa spune, ci: „Tu să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, pentru ca tu să te îmbogățești, și haine albe”. Domnul nu spune: „Fă-i să fie drepti, fă-i să aibă fapte drepte”, ci spune: „Tu să ai fapte drepte, ba chiar mai multe, tocmai pentru că ceilalți nu au”. (Ultima parte a frazei am adăugat-o eu!) El spune: „și haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale”. Mai spune că, dacă te afli în asemenea împrejurări, tu ești cel care trebuie să îți cumperi alifie pentru ochi și să-ți ungi ochii. Problema este că noi începem să ne uităm unii la alții ca și cum am fi oameni obișnuiți. Ne uităm doar la aspectul uman, care e căzut și care trece. Ai nevoie de alifie pentru ochi ca să-L poți vedea pe „Cristos în noi, nădejdea slavei”. Dacă te afli într-o astfel de stare, cumpără alifie pentru ochi.

„Fii plin de râvnă, dar, și pocăiește-te!” Domnul nu spune „Fii plin de râvnă și spune-i fratelui tău să se pocăiască”. Mai spune: „Ascultă, ascultă glasul Meu!” Când vocea este în afara casei, în spatele ușii, unii avem probleme să îl auzim. Poate nici când glasul este în cameră nu îl auzim bine. Domnul a spus: „Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine”. Iată ceva ce poți face. Dacă ai un frate tare de urechi, atunci poți spune așa cum Ioan i-a spus lui Petru când erau în barcă. Odată, după învierea Lui, Domnul Isus era pe țârm și a strigat către ucenici întrebându-i: „Copilașilor, aveți ceva de mâncare?”. Petru nu știa cine este, dar Ioan i-a spus: „Este Domnul!” Petru și-a pus haina pe el, a sărit în apă și a înotat spre țârm. Poți să îi spui fratelui tău: „Domnul este la ușă, mergi și deschide-I”. Poate el va spune: „Nu, e doar vântul”. Dar tu poți insista: „Să mergem să vedem. Să deschidem ușa și să vedem”. Poate el va refuza să vină cu tine, dar atunci tu

trebuie să mergi să deschizi ușa. Domnul spune: „Voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine”. Nu doar: „Eu voi cina cu el”, ci „el va cina cu Mine” – părtășie, descoperire, cunoaștere a lui Cristos; a-L cunoaște pe El așa cum suntem noi cunoscuți pe deplin. „Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie”.

Aceste versete vorbesc foarte mult despre contraste și alegeri. Am discutat mult despre ele astăzi; a câștiga și a pierde; a pierde și a găsi – a-ți pierde viața și a o găsi: „la ce i-ar folosi unui om să-și câștige viața, dacă își pierde sufletul?” Ceea ce am câștigat să consider drept pierdere. A-L urma pe Domnul sau a merge pe propria cale. „Dacă vrea cineva să fie ucenicul Meu, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze”. Glorie și rușine. Domnul ne invită să vedem gloria Lui și să fim părtași la ea, dar spune că, dacă ne lepădăm de El, și El Se va rușina de noi la venirea Sa. Viață și moarte. „Cine își va scăpa viața o va pierde, dar cine va renunța la viața lui pentru Mine o va găsi”. Cred că în Matei e acel pasaj unde scrie că, dacă cineva își pierde viața pentru Mine și pentru Evanghelie, o va găsi. Spune apoi: „Mulți dintre cei care sunt cei dintâi aici vor fi cei din urmă”. Contraste și alegeri. Viața este plină de contraste și alegeri. Dumnezeu ne-a arătat clar calea pe care să umblăm.

Pavel vorbește despre a-L cunoaște pe Domnul în trei feluri: în puterea învierii Lui, în părtășia suferințelor Lui și în faptul de a fi făcuți asemenea cu moartea Lui. Putem să-L cunoaștem în puterea învierii Lui numai în măsura în care lăsăm ca moartea Lui să lucreze în noi. Putem să Îl cunoaștem în puterea învierii Lui în măsura în care experimentăm moartea Lui lucrând în noi.

Să citim de la Romani, capitolul 6. Știți, epistola către romani este de foarte mare ajutor când suntem descurajați. Eu îi spun Domnului: „Sunt așa de păcătos!”, dar Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Ați murit față de păcat”. Voi citi de la versetul 1 la 14: „Ce vom zice, dar? Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul? Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat? Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Cristos, am fost botezați în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Cristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă”. Moarte și înviere. „În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui”. Deci moartea Lui și învierea Lui. „Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului; căci

cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat. Acum, dacă am murit împreună cu Cristos, credem că vom și trăi împreună cu El” – moarte și înviere, „întrucât știm că Cristosul înviat din morți nu mai moare: moartea nu mai are nicio stăpânire asupra Lui. Fiindcă prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat, o dată pentru totdeauna; iar prin viața pe care o trăiește, trăiește pentru Dumnezeu. Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Cristos, Domnul nostru. Deci păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor și să nu mai ascultați de poftele lui. Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădularele voastre, ca pe niște unelte ale nelegiuirii; ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale dreptății. Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har”.

Fraților, cum am citit acum este felul în care cei mai mulți citesc acest pasaj; după vreo trei versete, ochii noștri alunecă, și rămân doar niște cuvinte. Dar când venim pregătiți pentru alergare, fără să socotim că deja am ajuns, că deja suntem desăvârșiți, că deja am ajuns la linia de sosire, când venim sinceri înaintea Domnului, uneori se întâmplă în felul următor: „Doamne, sunt atât de păcătos”, iar Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Ai murit față de păcat”. Îi spun Domnului sincer: „Am încercat din răspuțeri să nu mai păcătuiesc”, iar Cuvântul răspunde (versetul 2): „Noi care am murit față de păcat, cum să mai trăim în el?” Eu spun: „Am o istorie atât de lungă de păcat! Ajută-mă, Doamne”, iar Cuvântul spune: „Nu știți că toți câți ați fost botezați în Isus Cristos ați fost botezați în moartea Lui?” Spun: „Doamne, nu mă simt mort, nu sunt mort. Mă simt viu față de păcat. Doamne, arată-mi calea” – versetele 4 și 5: „Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Cristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă pentru că dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui”. Eu spun: „Doamne, cred, într-adevăr, că am murit împreună cu Cristos, pentru că știu că m-ai mântuit. Nimeni nu poate să-mi ia acest lucru. Vrajmașul nu mă poate amăgi în această privință. Dar ce ai spus Tu cu privire la a fi îngropat împreună cu El? Ce înseamnă a umbla în înnoirea vieții? Arată-mi, Doamne! Ce înseamnă a fi făcut una cu El printr-o înviere asemănătoare cu a Lui? Am eșuat de atâtea ori. Doamne, ajută-mă!” Versetele 6 și 7: „Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului; căci cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat”. „Doamne, vrei să spui că Tu ai murit ca eu să nu

mai trebuiască să slujesc păcatului, să fiu rob al păcatului? Cred, într-adevăr, că atunci când voi fi mort, toate lucrurile care acum mă necăjesc, nu mă vor mai necăji.” „Dacă am murit împreună cu Cristos, credem că vom și trăi împreună cu El”. „Doamne, ajută-mă să cred aceasta. Ajută-mă să trăiesc împreună cu Tine, să Te cunosc așa cum Tu mă cunoști pe mine.” Versetul 9: „întrucât știm că Cristosul înviat din morți nu mai moare: moartea nu mai are nicio stăpânire asupra Lui. Fiindcă prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat, o dată pentru totdeauna; iar prin viața pe care o trăiește, trăiește pentru Dumnezeu. Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Cristos, Domnul nostru”.

Atât de des cităm acel verset, dar nu îl înțelegem; încercăm din răspuțeri să ne considerăm morți, dar, pentru mine, nu a funcționat niciodată. Dar să vii așa la Domnul și să spui: „Doamne, Tu ești Cuvântul vieții. „La început a fost Cuvântul” – Tu ești acel Cuvânt. Doamne, arată-mi acest Cuvânt, arată-mi cum să trăiesc astfel. Vreau să mă consider așa cum spune Cuvântul, dar trebuie să mă ajuți, Doamne”. Nu contează dacă în trecut ai avut biruință asupra păcatului. Problema este aici și acum. „Nu că am și ajuns, dar alerg înainte pentru a apuca lucrul pentru care și eu am fost apucat”. „Doamne, Tu nu mă vei lăsa, dar nici eu nu vreau să Te las. Cum e posibil acest lucru, Doamne? Trebuie să-mi arăți”. „Deci păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor și să nu mai ascultați de poftele lui” „Amin, Doamne, ajută-mă să fac asta!” „Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădularele voastre, ca pe niște unelte ale nelegiurii; ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați, și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale dreptății”. „Doamne, vreau să fac asta. Arată-mi cum pot să-mi aduc mădularele ca pe niște unelte ale dreptății.” „Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu mai sunteți sub Lege, ci sub har.” „Doamne, nu înțeleg acest lucru, dar declar că păcatul nu va mai stăpâni asupra mea, pentru că nu mai sunt lege, ci sub har.”

Cristos este Cuvântul viu. Dacă Îl întrebi ce înseamnă acest cuvânt complicat, El ți Se va descoperi ca fiind Cuvântul. Foarte simplu. Dar, pentru că e simplu, nu înseamnă că va fi și ușor, deoarece aici sunt cuprinse acele lucruri despre care am citit: moartea și învierea – moartea Lui, învierea Lui; viață și moarte. Cuvântul ne este de mare ajutor; dacă nu înțelegi un lucru, nu înțelegi, dar dacă înțelegi ceva, pe acel lucru poți sta. Când luăm dreptatea în mod serios, când luăm în serios faptul de a termina cu păcatul, 1 Corinteni 10:13 devine un mare ajutor: „Nu v-a ajuns nicio ispită decât cea comună pentru om; și Dumnezeu este credincios și nu va îngădui să fiți ispitiți mai presus de ceea ce puteți purta, și, odată cu ispita,

va pregăti și calea de ieșire, ca să o puteți răbda” (NASB). Așa de multe minciuni sunt înlăturate prin acest simplu verset! Eu întotdeauna credeam că ispita care venea asupra mea era unică și nu îi voi putea rezista. Mă gândesc acum la un lucru comun ce se petrece între bărbații creștini, și anume pornografia. Foarte rar se vorbește despre asta, dar în Statele Unite se estimează că 30 sau 40 la sută din bărbații creștini sunt prinși de pornografie. Orice bărbat creștin prins de acest păcat se gândește că este singurul cu această problemă. La început spune că, oricum, toată lumea păcătuiește. Dar apoi inima îl condamnă și ajunge să spună: „Sunt singurul cu acest păcat. Nu mai este nimeni care să păcătuiască astfel”. Se izolează și se consideră un caz aparte. Dar înțelegeți, nu v-a ajuns nici o ispită decât cea care este comună tuturor oamenilor. Noi cădem, dar Dumnezeu este credincios. El nu te va lăsa să fii ispitit mai presus decât poți purta. Trebuie să avem acest gând în inimă în legătură cu păcatul care ne chinuie.

În ceea ce privește surorile, putem vorbi despre mândrie, bârfă sau multe altele. Nu cred că problema aceasta de a-ți considera păcatul un lucru aparte se întâlnește doar la bărbați. Dar trebuie să avem credință – să credem că Dumnezeu este credincios și că are dreptate când spune că nu va lăsa să fim ispitiți mai presus de puterile noastre. Dacă credem aceasta, atunci vom privi cu mare interes următoarea parte a versetului: „ci va pregăti și calea de ieșire, ca să o puteți răbda”. Ați văzut vreodată pești prinși în mreajă, când se scot din apă? Când peștii simt plasa sub ei, când simt că sunt ridicați, încep să se agite în plasă, căutând o ieșire, și adeseori o găsesc. Ei cred că există o cale de scăpare! Când crezi că există o cale de scăpare, pe care Domnul a pregătit-o pentru tine, o vei găsi. Uneori nici măcar nu trebuie să mergi spre ieșire cât să știi că ea există.

Cunosc un om care a avut probleme cu pornografia, și calea de ieșire pe care i-a dat-o Domnul a fost să îi mărturisească soției sale dacă va mai cădea în acest păcat. A fost un om sincer, cu o problemă serioasă, și calea de scăpare a fost hotărârea lui de a-și mărturisi păcatul. Dacă el cădea și mărturisea soției, ea era foarte rănită, și el la fel. Dar a luat lucrurile în mod serios în legătură cu păcatul lui și a găsit calea de scăpare. Cred că fratele acela a putut suporta mai bine ispita și nu a căzut. Uneori există o cale de scăpare pe care poți să o urmezi. Un alt frate a trebuit doar să își schimbe drumul pe unde mergea acasă de la serviciu, pentru că era un colț de stradă care-l ispitesc. „Doamne, arată-mi calea de scăpare. Tu ai spus că ești calea, adevărul și viața. Arată-mi calea Ta de scăpare, să pot răbda ispita, cum spune Cuvântul Tău”.

Mai vreau doar să spun că finalul părții suferințelor Lui este gloria și tronul. Scopul suferinței este, pe de o parte, ca să încetăm să mai păcătuim, căci „cel ce a

suferit în trup a sfârșit-o cu păcatul”. Pe de altă parte, este ca să-L cunoaștem pe Mângâietorul, Dumnezeu Duhul Sfânt, pentru a putea oferi mângâiere altora la vreme de nevoie. Găsim aceste lucruri în Romani 8, de la versetul 16 la 19: „Înșuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Cristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El. Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi. De asemenea, și firea așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu”. 2 Corinteni 1, de la 3 la 7. Fraților, să acordați atenție acestor versete mai târziu, când vă veți gândi la aceste lucruri: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, Părintele îndurărilor și Dumnezeu oricărei mângâieri, care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz. Căci, după cum avem parte din belșug de suferințele lui Cristos, tot așa, prin Cristos avem parte din belșug și de mângâiere. Așa că, dacă suntem în necaz, suntem pentru mângâierea și mântuirea voastră; dacă suntem mângâiați, suntem pentru mângâierea voastră, care se arată prin faptul că răbdați aceleași suferințe ca și noi. Și nădejdea noastră pentru voi este neclintită, pentru că știm că, dacă aveți parte de suferințe, aveți parte și de mângâiere”. Coloseni 1: 24: „Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi; și, în trupul meu, împlinesc ce lipsește suferințelor lui Cristos, pentru trupul Lui, care este Biserica”. Deci, ca să încetăm să mai păcătuim, ca să-L cunoaștem pe Mângâietorul, ca să avem mângâiere pentru cei aflați în nevoie; iar scopul de a fi părtaș la suferințele lui Cristos este ca acest Trup al Lui să poată fi zidit, și ca noi să putem cunoaște părășia suferințelor Lui.

Desigur, când Pavel spune: „împlinesc ce lipsește suferințelor lui Cristos”, aceasta nu se referă la suferințele pe care le-a îndurat Domnul pentru mântuirea noastră. Noi am avut parte doar de beneficiile acelor suferințe și nu am avut nicio parte în moartea Lui ispășitoare. Când El a spus că s-a terminat, totul a fost împlinit. Nu mai exista niciun strop în paharul mâniei aprinse a lui Dumnezeu. Domnul Isus a băut totul. Într-o zi nu va mai exista suferință, moarte, durere, lacrimi, căci Domnul Isus Însuși ne va șterge orice lacrimă din ochi. Cu siguranță aceea va fi o zi glorioasă. Dar, repet, din acea zi nu va mai exista această părășie a suferințelor Lui. Această șansă ne este oferită acum.

Un cuvânt final. Acum o sută de ani, un frate din Anglia a spus: „Cristos a venit cu Evanghelia Lui pentru a ne elibera din blestemul legii, pentru a ne da

putere în vederea unei credincioșii viitoare. Iertarea a fost obținută prin jertfa lui Cristos. Puterea a fost dată prin Duhul Lui cel Sfânt. Mijlocul principal prin care putem să beneficiem de ambele este rugăciunea”. Acum patruzeci de ani, a venit la Memphis un frate tânăr și ne-a vorbit despre Duhul Sfânt. El și soția lui ne-au vizitat din nou cu o săptămână în urmă, și am avut ocazia să îi mulțumesc iarăși pentru lucrurile pe care le-a spus atunci. Atunci eram amândoi mult mai tineri. Mesajul lui a fost simplu. A început în felul următor: „Este în tine un glas care vorbește. Este glasul lui Dumnezeu, și poți să-l auzi”. Inițial, m-am gândit: „Da, este un lucru bun”. Apoi a repetat: „Este un glas în tine care îți vorbește și pe care îl poți auzi. E Dumnezeu Duhul Sfânt”. M-am gândit: „Da, e adevărat”. Apoi a spus din nou același lucru: „Duhul Sfânt este în tine și El îți vorbește neconținut. Poți să-L auzi și să ascuți de El”. A repetat de mai multe ori, și, după câteva minute, m-am gândit că acest om nu mai are nimic de spus! După zece minute m-am gândit că mai bine s-ar opri. După încă vreo cincisprezece minute, în care nu îmi aduc aminte să fi spus altceva, m-am supărat foarte tare: „Cine se crede el? Dacă ai ceva de spus, spune! Dacă ai terminat, stai jos!” Cam după douăzeci de minute, mi-a venit un gând: „Este în mine un glas care îmi vorbește – Duhul Sfânt. Și eu pot să-L aud și să ascult de El. Este viața lui Dumnezeu din mine”. Nu pot să vă spun cât de mult a schimbat acest lucru viața mea. De când am știut că voi veni aici, m-am rugat mereu: „Doamne, fă ca frații și surorile de acolo să știe că este un glas înăuntrul nostru care ne vorbește, care ne învață toate lucrurile despre Cristos, care ni-L descoperă pe Cristos, care ne dă mângâiere și putere, care ne corectează când ne abatem la dreapta sau la stânga”. De obicei, este un glas blând. Dar dacă ai fost mântuit, este un glas în tine care îți vorbește – e Duhul Sfânt care îți explică Scriptura, ți-L arată pe Cristos, te conduce pe cărările dreptății, din pricina numelui Său. Fie ca noi să auzim acel glas și să-l ascultăm, acel glas de la ușă, acea bătaie blândă la ușă, și să deschidem. Fie ca noi să-L cunoaștem pe El și puterea învierii Lui și părtașia suferințelor Lui și să fim făcuți asemenea cu moartea Lui.

„Doamne, Te rugăm să ne arăți aceste lucruri. Tu ești Dumnezeu atotputernic, și noi Îți aparținem. Te rugăm să ne curățești de o simplă cunoaștere mentală și să faci ca adevărata cunoaștere să pătrundă în inimile noastre. Fă ca Domnul Isus să fie glorificat în mijlocul nostru și în inimile noastre. Doamne, fă ca niciun cuvânt pe care l-ai rostit inimilor noastre să nu se piardă. Credem că niciodată cuvântul Tău nu se întoarce fără rod, ci împlinește lucrul pentru care a fost dat. Credem, Doamne, ajută necredinței noastre! Amin.”

(Mesaj rostit la Oradea în octombrie 2011)

Zidind împreună

Matt Weaver

I.

Voi vorbi în această după-masă din Neemia, capitolul 3. Ne vom petrece majoritatea timpului în jurul acestei cărți, dar voi începe cu niște versete din alte locuri din Noul Testament.

Să ne rugăm mai întâi: „Tată, Îți mulțumim că ne-ai adunat împreună numele Fiului Tău. Mulțumim pentru prezența Duhului Tău cel Sfânt în mijlocul nostru. Doamne, depindem de Tine în întregime ca să ne deschizi urechile și ochii pentru a auzi vocea Ta și a Te vedea, și pentru a avea inimi care să primească cuvântul Tău. Doamne, fă toate acestea prin puterea și prezența Ta în mijlocul nostru. În numele lui Isus, amin”.

Vom citi din Efeseni 2, de la versetul 19 la 22: „Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Cristos. În El toată clădirea, bine încheșată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul. Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul”.

1 Petru 2, versetele 4 și 5: „Apropiati-vă de El, piatra vie lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu. Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Cristos”.

Apocalipsa 21, versetele 10-11 și 18-23: „Și m-a dus, în Duhul, pe un munte mare și înalt. Și mi-a arătat cetatea sfântă, Ierusalimul, care se cobora din cer de la Dumnezeu, având slava lui Dumnezeu. Lumina ei era ca o piatră preascumpă, ca o piatră de jasp, străvezie ca cristalul”. „Zidul era zidit de jasp, și cetatea era de aur curat, ca sticla curată. Temeliile zidului cetății erau împodobite cu pietre scumpe de tot felul: cea dintâi temelie era de jasp; a doua, de safir; a treia, de calcedonie; a patra, de smarald; a cincea, de sardonix; a șasea, de sardiu; a

șaptea, de crisolit; a opta, de beril; a noua, de topaz; a zecea, de crisopraz; a unsprezecea, de iacint; a douăsprezecea, de ametist. Cele douăsprezece porți erau douăsprezece mărgăritare. Fiecare poartă era dintr-un singur mărgăritar. Ulița cetății era de aur curat, ca sticla străvezie. În cetate n-am văzut niciun Templu; pentru că Domnul Dumnezeu cel Atotputernic ca și Mielul sunt Templul ei. Cetatea n-are trebuință nici de soare, nici de lună, ca s-o lumineze; căci o luminează slava lui Dumnezeu, și făclia ei este Mielul”.

Biblia vorbește în diferite moduri despre lucrarea lui Dumnezeu de pe pământ în timp și spațiu, inclusiv despre Casa pe care Domnul o zidește pentru Sine și despre Cetatea Noul Ierusalim. Ambele imagini arată lucruri distincte, și nu avem decât de câștigat dacă privim la oricare din ele. Dar, în ultimă analiză, Casa devine o Cetate, iar Cetatea, un templu; de aceea, nu voi insista prea mult asupra deosebirilor dintre zidirea Casei și zidirea Cetății. Efeseni 1 ne spune că Dumnezeu Se află astăzi în procesul de a aduna toate lucrurile în Cristos. Acesta este scopul veșnic al lui Dumnezeu, spus în cel mai simplu mod posibil: a aduna toate lucrurile în Fiul Său, Isus Cristos. Dar la sfârșitul Bibliei vedem că această adunare a tuturor lucrurilor în Cristos este o adunare în Cristos ca Trup și Cap împreună, în Cristos ca Mire și Mireasă. Întreaga cetate este Cristos, dar este Cristos în măsura în care viața Lui a fost lucrată în noi. Temeliile cetății sunt viața lui Cristos lucrată în apostoli. Zidurile sunt alcătuite din pietre vii care au fost transformate astfel, încât au devenit pietre devenit prețioase; au fost purificate într-atâta, încât nu mai este niciun amestec – și din Cristos, și din om. A rămas doar viața frumoasă și prețioasă a lui Cristos lucrată în așa fel, încât se poate vedea fără nici o piedică. Porțile cetății sunt perle – care se formează prin suferința cauzată de un corp străin. Aceasta este calea în cetatea lui Dumnezeu. Strada este din aur curat, care vorbește despre natura Lui; un aur atât de pur, încât este transparent ca sticla. Totul din acea Cetate vorbește despre Cristos; totul din acea cetate este Cristos, dar Cristos lucrat în poporul Său pe parcursul veacurilor.

Am putea vorbi despre oricare aspect din acea cetate, dar Neemia 3 se referă la construirea zidurilor. Zidurile vorbesc despre pietre care sunt potrivite împreună. Am citit deja din 1 Petru că noi suntem niște pietre vii puse împreună. Deci construirea zidului vorbește despre relații spirituale; mai presus de toate, despre relația noastră cu Domnul Însuși, dar, de asemenea, despre relațiile dintre noi. Nu doar relația obiectivă pe care o avem în Cristos, ci și relația subiectivă, experimentală pe care o avem în Cristos. Când venim la Domnul și primim viața Lui, intrăm deja într-o relație cu El. Însă El nu e interesat să

aibă niște copii care să Îi poarte doar numele, ci dorește să dezvoltăm o relație cu El, să petrecem timp cu El, să-I acordăm atenție. Relațiile cer timp, energie, dedicare; ele includ și durere, suferință, frângerea inimii. Domnul dorește ca relația dintre noi și El să se dezvolte. Când ai fost născut din nou, ai devenit frate sau soră cu alți creștini din Uzbekistan, din Ciad (Africa), din Australia etc. Dar Domnul nu urmărește doar acea relație obiectivă pe care o avem în Cristos. Voi nu sunteți zidiți într-un mod practic împreună cu sfinții din Ciad! Este vorba despre relația experimentală, practică pe care o ai cu cei alături de care trăiești. Acea relație este descrisă în Cuvânt prin imaginea unor pietre făcute să se potrivească împreună. O asemenea relație cere timp, energie, concentrare, hotărâre, dedicare; ea implică durere și suferință. Adesea inimile noastre sunt frânte. Trebuie să ne purtăm poverile unii altora, trebuie să ne suportăm unii pe alții. Suntem tratați greșit de ceilalți, suntem înțeleși greșit. Nimeni nu poate să-ți frângă inima așa cum poate s-o facă un frate care ți-e foarte apropiat! Dar aceasta este relația care zidește zidurile Cetății.

În Neemia 3 apar trei lucruri pe care trebuie să le reținem. Mai întâi, ce reprezintă zidurile cetății? Ele reprezintă o delimitare. Când ai ajuns la zidul unei cetăți, îți dai seama imediat că ai ajuns acolo. Este foarte limpede unde este cetatea și unde nu este. Zidul vorbește despre protecție; el oferă protecție împotriva vrăjmașilor poporului Domnului, a celor care ar vrea să ne distrugă. De asemenea, după cum vedem din Neemia și Ezra, este vorba și despre o protecție împotriva întinării. Neemia a folosit zidurile și porțile cetății pentru a împiedica intrarea celor ce voiau să întineze ziua sabatului. Apoi zidurile cetății vorbesc despre mărturie. Oricine știe cine locuiește în cetatea respectivă. Oricine știe cine este împăratul și cine sunt cetățenii acelei cetăți, cărei împărății îi aparține ea. Deci despre aceste lucruri vorbește zidul cetății.

Pentru că pietrele trebuie potrivite împreună, găsim în acest capitol din Neemia mereu expresiile „alături de” și „după el”. Cred că una din aceste expresii e folosită de treizeci de ori. Acest zid este construit din multe pietre, dar este o lucrare corporativă. Pietrele puse în zid nu sunt acolo pentru propria înălțare. Probabil că în zidul Ierusalimului erau sute de mii, poate milioane de pietre, dar ceea ce se avea în vedere era zidul. Fiecare din noi are daruri spirituale, dar Domnul nu ni le dă pentru propria înălțare. Dacă un frate îi învață pe alții, aceasta nu este pentru ca el să iasă în evidență, ci ca să-și poată ocupa locul lui în zidirea Trupului lui Cristos, ca să își facă partea lui procesul de echipare a sfinților în vederea lucrării lor de slujire. Dacă un frate îi conduce pe alții, aceasta nu este pentru ca el să fie văzut ca lider, ci pentru ca fiecare mădular

să-și facă partea, fiecare încheietură să poată da ceea ce are. Este o lucrare corporativă și experimentală, care se petrece în special în afara străngerilor. Nouă ne place să ne adunăm în numele Domnului, dar foarte puțin din lucrarea efectivă de zidire are loc la aceste străngeri. Aici noi suntem echipați în vederea zidirii, dar în afara străngerilor petrecem cu adevărat timp unii cu alții. În afara străngerilor suntem noi turnați unii în viețile celorlalți. Înainte de strângerea de rugăciune, frații au ocazia să se roage pentru lucrurile care vor fi aduse înaintea Domnului la strângerea efectivă de rugăciune. Între o strângere de rugăciune și următoarea strângere putem purta înaintea Domnului lucrurile aduse la strângerea de rugăciune. Atunci putem să ne împlinim slujba de preot și să ne amintim unii altora de această slujbă. Cea mai mare parte a vieții de biserică are loc în afara străngerilor. Strângerile sunt ca și vârful unui aisberg care este, în cea mai mare parte a lui, ascuns vederii.

Din Romani 15, din Corinteni 1 10, precum și din felul în care Domnul Isus și apostolii au vorbit despre Vechiul Testament, știm că acesta este adevărat din mai multe puncte de vedere. Ceea ce se spune în el este adevărat din punct de vedere istoric; se vorbește despre un popor real, care a trăit într-un tip real. Dar, în principal, el vorbește despre Cristos, întocmai ca și Noul Testament. Vorbește despre *Cristosul* – Cap și Trup. Când citim din Neemia 3, vedem că fiecare nume are o semnificație în limba ebraică, și, din moment ce Duhul Sfânt a lăsat să fie consemnate acele nume, cred că ele au și o semnificație spirituală. Putem înțelege semnificația spirituală văzând ce înseamnă acel nume în ebraică sau cunoscând câte ceva despre persoana respectivă, dar Duhul Sfânt este Cel care ne dă revelație. La fel este și în cazul numelui fiecărei cetăți. Fiecare nume de poartă sau de turn, fiecare bucată de pământ menționată – toate au o semnificație spirituală. Acest capitol este ca un filon aurifer. Eu am văzut doar puțin și voi menționa și mai puțin, dar ceea ce vreau să ne rămână întipărit în inimă este faptul că Dumnezeu zidește o cetate și că are o parte rezervată ție în această zidire. Tu poți avea un loc la zidirea acestei cetăți.

Vom începe cu versetul 1: „Marele preot Eliașib s-a sculat împreună cu frații săi, preoții, și au zidit poarta oilor”. Aici sunt două nivele diferite. Eliașib era marele preot, probabil cel mai important om din întreaga națiune. Nu accidental este menționat că cel mai important om din națiune și-a suflecat mânecile, și-a murdărit mâinile și a slujit; a ocupat un loc umil și a zidit. Matei 20 este unul din locurile unde Domnul Isus spune că Împărăția Lui nu funcționează ca împărățiile acestei lumi. În această lume oamenii mari exercită autoritate asupra celor aflați sub stăpânirea lor. În Împărăția Lui, cei mai mari devin slujitorii

tuturor. Eliașib, marele preot, a fost primul care și-a ocupat acel loc umil de slujire. Așa trebuie să fie. Similar, Neemia nici măcar nu e menționat în acest capitol. Capitolul 4 arată clar că el era prezent în tot acel timp și cu o mână zidea, iar cu cealaltă își ținea sabia. Slujitorii lui, de asemenea, erau consacrați lucrării. Spune că nici nu și-a schimbat hainele, ci tot timpul era cu ochii în patru. Dormea în cetate; veghea necurmat. Se uita să vadă dacă nu cumva a apărut frica în ochii fraților săi, pentru ca să-i poată încuraja în Domnul să continue să zidească. El a început lucrarea spunând: „Haideți să zidim”. Tot ce avea el era dăruit acestei lucrări. În ciuda tuturor detaliilor din acest capitol despre cei care zideau, în ciuda fiecărui nume menționat, Neemia a rămas invizibil. Pe plan spiritual, eu cred că Neemia vorbește despre Duhul Sfânt. Nu așa este și Duhul Sfânt? El este permanent la lucru, dar în spatele scenei, făcând lucrarea Tatălui. Niciodată nu atrage atenția asupra Lui Însuși, ci întotdeauna arată spre Marele Preot, dându-I locul dintâi. Domnul Isus este Marele nostru Preot.

Deci marele preot împreună cu ceilalți preoți au construit poarta oilor. Domnul Isus a spus că noi, poporul Lui, suntem oi. A avea grijă de oi este o lucrare de preot. Noi cu toții suntem preoți, iar lucrarea de îngrijire a oilor nu este rezervată doar câtorva, ci este încredințată fiecăruia dintre cei care Îi aparțin Domnului Isus. Poate unii au o responsabilitate mai mare, alții mai mică. Dar toți avem o responsabilitate în casa lui Dumnezeu. Dacă ai viața Domnului în tine, atunci ai o măsură din autoritatea Lui, pentru că toată autoritatea I-a fost dată Lui și este în El. El este autoritatea. Nu-ți neglija slujba față de poporul Domnului. Dacă ai fost chemat să pregătești o intrare a poporului Domnului în cetate, construiește acea poartă. Ajută poporul Domnului să intre în prezența Lui și să aibă părtășie cu El.

Alături de el au zidit oamenii din Ierihon. Probabil, când ne gândim la Ierihon, ne aducem aminte de Iosua și de zidurile Ierihonului – un loc unde Domnul a făcut o mare minune. Dar asta s-a petrecut cu mult timp în urmă. După ce a căzut, acea cetate a fost blestemată. Mai târziu a fost reconstruită, dar nu cred că a mai devenit vreodată un loc remarcabil; a rămas lipsită de importanță. Trebuia să cobori de la Ierusalim ca să ajungi la Ierihon. Era la marginea Țării Făgăduinței. De abia putea fi considerată ca făcând parte din teritoriul Domnului. Nu era un loc special, dar aceasta nu i-a împiedicat pe oamenii acelei cetăți să-și aducă propria contribuție la lucrarea de zidire. Ei au venit și au zidit.

Versetul 3: „Fiii lui Senaa au zidit poarta peștilor”. Domnul i-a spus lui Petru: „Urmează-Mă, și te voi face pescar de oameni”. Sunt foarte bucuroși că

Domnul a făcut pe unii dintre noi evangheliști. Unii, din momentul în care sunt mântuiți, au o singură dorință: să vestească Evanghelia, pentru ca și alții să fie mântuiți. Poate tu ai acest lucru pe inimă, și ai observat că nu toți frații au aceeași povară. Avem tendința să credem că, dacă avem un dar spiritual, atunci toți ar trebui să aibă același dar. Dacă eu am darul de evangelist, imediat îi consider vinovați pe cei ce neglijează acest lucru. Nu-i judecați pe frații și surorile voastre. Dacă inima ta bate pentru aceasta, dacă Domnul ti-a dat ție darul de a vesti Evanghelia, zidește poarta peștilor. Fă o intrare largă, ca să poată intra și alții în Împărăție. Cetatea lui Dumnezeu trebuie să aibă această poartă, și nu fi descurajat dacă alții nu o zidesc. Fă ceea ce Domnul ți-a încredințat ție.

Versetul 5: „alături de ei au lucrat tecoiiți, ai căror fruntași nu s-au supus în slujba Domnului”. Cuvântul ebraic îmi este puțin neclar. Poate însemna că cei ce răspundeau de această lucrare nu îi sprijineau pe cei ce lucrau. Sau poate că liderii erau implicați în lucrare, dar cei care aveau daruri nu îi sprijineau. Indiferent de semnificație, putem învăța ceva din acest verset. Trăiești într-un loc unde ți se pare că cei care au autoritate spirituală nu au aceeași povară pentru lucrarea Domnului cum ai tu? Vezi ceva din scopul Domnului, pe care cei cu autoritate nu îl văd? Sunt ei implicați în ceva de importanță mai mică decât zidirea Casei Domnului? Nu contează. Tu zidește, ocupă-ți locul tău și nu te lăsa privat de el. Sau ai o responsabilitate spirituală și ți se pare că cei mai puternici sau cei mai înzestrați nu te sprijină? Lasă asta între ei și Domnul. Tu zidește. Ocupă-ți locul și fă-ți partea.

Versetul 6 vorbește despre unii care au reparat poarta veche. Eu cred că este foarte normal ca în fiecare adunare să fie unii care veghează ca ceilalți să rămână pe temelia cea bună, să se țină de învățăturile transmise începând de la apostoli. Nu mă refer la învățăturile și tradițiile oamenilor, ci la învățăturile corecte pe care Pavel ni le-a lăsat ca să le păzim. Slavă Domnului că avem asemenea frați în mijlocul nostru. Adesea noi ne răzvrătim față de asemenea limitări. Spunem: „Adunarea ar fi mult mai departe acum dacă aceștia nu ne-ar ține în urmă”. Dar ei sunt ca o ancoră pentru adunare. Ei ne țin, ca să zidim pe temelia corectă. Ei nu obosesc să ne aducă aminte de lucrurile de care avem nevoie.

Versetul 7 vorbește despre unii care au reparat reședința „dregătorului de dincoace de râu”. Este un nume foarte pretențios pentru locuința lui Neemia. Deja am spus că Neemia era prezent în oraș și zidea. Dar el nu își zidea propria casă, nu își făcea propriul loc, ci alții făceau aceasta pentru el. Domnul a dat fiecăruia daruri spirituale și o chemare în viață, o slujire în Casa Lui. Îți petreci

timpul încercând să faci loc pentru slujirea ta, să o întărești, să îți faci un loc pentru tine? Nu face asta! Slujește celorlalți, sprijinește-i, fă loc pentru slujirea lor Domnul îți va purta și ție de grijă; îți va face și ție un loc. El ți-a dat daruri în vederea împlinirii scopurilor Lui și tot El îți va pregăti locul în care să slujești, dar la vremea hotărâtă de El. Iar în timp ce așteptăm, El ne va da har, ca să nu fim distruși de binecuvântarea pe care a pregătit-o pentru noi.

Versetul 8: „alături de ei a lucrat Uziel, fiul lui Harhaia, dintre argintari, și alături de el a lucrat Hanania”. Îmi place acest verset. În Romani scrie să nu avem o părere mai înaltă decât ar trebui despre noi înșine, ci să avem același gând unii față de alții, să rămânem la cele smerite. Aici erau unii care erau meșteri foarte pricepuți. Lucrau zilnic cu metale prețioase, purificându-le, modelându-le – o lucrare foarte fină, de artizan. Iar aici ei lucrau cu pietre mari și grele; mergeau acasă în fiecare zi obosiți, murdari, transpirați, pentru că au lucrat întreaga zi alături de frații lor. Poate că Domnul ți-a încredințat și ție lucruri prețioase de care să te ocupi. Dar dacă aceasta devine o pricină de mândrie pentru tine și dacă te gândești că ești prea bun ca să te murdărești cu zidirea Casei Domnului, că ești prea bun ca să te asociezi cu cei umili din jurul tău, partea rezervată ție din zid va fi, până la urmă, zidită, dar, în veșnicie, acel loc de glorie la care tu ai renunțat va reveni, poate, unui gunoier care nu a fost mândru.

Lângă el lucra Hanania, care făcea parfumuri. Cei ce fac parfumuri își câștigă existența cu ajutorul nasului! Au nevoie de un simț foarte fin al mirosului. Vrajmașii lui Dumnezeu, amintiți în capitolul 4, descriu condițiile de lucru din cetate. În versetul 2 ei spun: „oare vor dai ei viață unor pietre înmormântate sub mormane de praf și arse de foc?”. Cetatea zăcea în ruină de mai bine de o sută șaptezeci de ani, și porțiuni întregi din zid au fost complet dărâmate de babilonieni cu ani în urmă. Porțile și toată cetatea au fost arse. Era un loc plin de mizerie, neplăcut să lucrezi în el. Dar ca și frații lor argintari, nici acești oameni care făceau parfumuri nu au considerat că se înjosesc prea mult dacă lucrează în noroi și praf. Ei au căutat înainte de toate Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și s-au încrezut în El ca să le dea celelalte lucruri de care aveau nevoie. Nu te gândi că ai în viața ta vreun lucru care e prea important ca să-l riști lucrând la zidirea Casei Domnului. Serviciul și cariera ta nu sunt prea importante. Niciun aspect al vieții tale nu este prea important, încât să-ți poți permite să neglijezi zidirea Casei Domnului.

Versetul 10: „Alături de ei a lucrat, în fața casei sale, Iedaia, fiul lui Harumaf”. Cei care vizitau Ierusalimul, care s-au întors în țară, dar locuiau în altă parte

nu puteau avea această experiență. Casa acestui om era, practic, parte din zidul cetății. El putea să ofere protecție propriei familii și, în același timp, putea să fie o mărturie despre cine e împărat în această cetate și în casa lui. El zidea zidul cetății Domnului și, simultan, lucra în folosul familiei sale, pentru că cele două case erau atât de strâns legate una de alta. Mulți dintre ziditori veneau din alte locuri, și numele lor a fost consemnat, pentru că Domnul a considerat lucrarea lor foarte prețioasă. Dar dacă ai o familie, ești chemat să zidești și Casa Domnului, și propria-ți familie. Bărbatul este chemat să fie cap al soției și, de asemenea, cap și tată pentru copii. Dacă facem din casa noastră parte a familiei Domnului, atunci le putem zidi pe ambele în același timp.

Versetul 12 vorbește despre un om care lucra la repararea zidului împreună cu fiicele lui. Din câte știu eu, acestea sunt singurele fete menționate în acest capitol, dar mă bucur că sunt menționate. Majoritatea ziditorilor erau bărbați, și ar fi fost de înțeles dacă cineva ar fi spus: „Aceasta este o lucrare pentru bărbați. Este greu, e mizerie și e periculos. Aici nu au ce căuta fetele”. Dar acest om avea fiice care aveau pe inimă lucrarea de zidire, iar tatăl lor nu le-a oprit de la această lucrare. Poate te gândești că ești o persoană disprețuită. Poate te gândești că ești slab – indiferent că ești bărbat sau femeie. Alții poate îți spun pe față: „Aici nu e de tine”. Dar dacă Domnul ți-a pus pe inimă să zidești Casa Lui și cetatea Lui, atunci ai un loc acolo. Tatăl ceresc nu îți va refuza locul.

Versetul 13 vorbește despre cei care au reparat poarta văii. Valea este un loc de jos. Cât de des suntem noi, poporul Domnului, duși de El în vale. De fapt unii din noi par a trăi majoritatea timpului în vale. Asta nu e neapărat un semn rău cu privire la tine, ci pur și simplu poate că Domnul te-a dus acolo. „Chiar dacă umblu prim valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău, căci Tu ești cu mine”. Avem nevoie de cei care construiesc o intrare din vale în prezența Domnului. Avem nevoie de oameni care să umble alături de cei zdrobiți, obosiți, epuizați, care să întărească mâinile obosite și genunchii slăbiți, care să toarne untdelemn pe răni, care să îl poarte pe brațe pe cel aflat în suferință, trecându-l prin această poartă în cetate, în locul care vorbește despre părtășia dintre Domnul și poporul Lui.

Versetul 15 vorbește despre repararea porții izvorului sau a fântânii, iar mai departe vorbește despre poarta apei. Eu cred că cele două porți vorbesc despre Duhul Sfânt. Domnul Isus a spus: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine va crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie”. Ioan intercalează o paranteză și spune: „Spunea cuvintele acestea despre Duhul Sfânt pe care aveau să-L primească”. Isus a vorbit femeii samaritene și i-a spus:

„Cine va bea din apa pe care o dau Eu, din inima lui va curge un izvor care va țâșni în viața veșnică”. Această fântână, această apă vorbește despre lucrarea Duhului Sfânt. Frații au daruri diferite, nu-i așa? În cazul unora, darurile sunt mai vizibile. Lucrarea Duhului Sfânt este mult mai puternic manifestată în și prin unii. Dar da sfinților ceea ce ai, prin Duhul Sfânt! Nu reține ceea ce ai, de teama de ce vor spune alții. În Trupul lui Cristos există judecată corectă, acea discernere a duhurilor, și niciunul din noi nu este mai presus de critică din partea fraților. Noi ne ajutăm unii pe alții să deosebim între suflet și duh. Ne ajutăm unii pe alții să creștem în slujirea noastră. Nu-i disprețui pe frații și surorile tale, nu-i trage înapoi doar pentru că nu înțelegi viața care curge prin ei. Lasă-i să-și aibă locul lor, să zidească acele porți de pe urma cărora va beneficia întreaga cetate.

Versetul 20 vorbește despre Baruc, fiul lui Zabai care a reparat cu râvnă o altă porțiune din zid. Domnul se uită la inimă. Nu este vorba doar de ceea ce facem. Domnul vede și ia aminte la atitudinea inimii. Acest frate a fost remarcat pentru râvna cu care și-a făcut lucrarea. În Evrei scrie că Domnul nu este nedrept ca să uite osteneala noastră în dragoste. Nu da înapoi! Unii avem un fel natural de a fi, alții au altul. Nu mă refer la cei care în mod natural sunt vorbăreți și deschiși. Dar inima plină de râvnă se vede imediat. Suntem atrași de asemenea oameni, iar Domnului Îi place acest gen de râvnă.

Pe scurt, versetul 27: tecoții, cei ai căror fruntași nu au sprijinit lucrarea Domnului, au zidit o altă parte a zidului. Nu au fost descurajați de a face ceea ce Domnul le-a dat să facă, nu au stat deoparte spunând: „Noi am fi vrut să zidim, dar cei mari nu ne-au sprijinit”; din contră, ei au zidit repede și bine și, când au terminat partea lor, au spus: „Zidul tot nu e gata. Unde putem să mai zidim?” Până când acea Cetate nu va coborî din cer, de la Dumnezeu, până când nu îți vei da ultima suflare pe acest pământ, mereu va fi o lucrare de făcut, va fi un loc unde tu vei putea lucra.

Versetul 30: „După el, Hanania, fiul lui Șelemia, și Hanun, al șaselea fiu al lui Țalaf, au dres o altă parte a zidului”. Duhul Sfânt nu face nicio greșală. Tot ce este scris în Scriptură este important. Cele mai multe genealogii din Scriptură urmează linia aceasta: de la fiul cel mai mare dintr-o familie la fiul cel mai mare din următoarea familie, și așa mai departe. Rareori sunt menționați mai mulți fii dintr-o familie. Cred că în Europa Evului Mediu exista obiceiul de a se stabili ce anume vor fi copiii în viață în funcție de ordinea în care s-au născut. Poate unul urma cariera militară datorită ordinii în care s-a născut. Altul devenea preot, tot din acest motiv. Altul urma să devină un om de afaceri.

Dar mă îndoiesc că respectarea acestei ordini mergea până la al șaselea fiu. Cine este al șaselea fiu? Este un nimeni! Este mult prea departe, jos, ca să aibă vreo importanță reală! Cine îl observă? Poate și tu te simți așa. Poate simți că nu ești o persoană importantă în Casa Domnului sau că ești un om ce trece neobservat; unul aflat atât de departe potrivit ordinii nașterii, încât probabil nici nu este vreo slujbă pentru tine. Nu este adevărat. Tu ai un loc; ocupă-l. Folosește-ți mâinile și zidește ceea ce Dumnezeu ți-a dat.

Vrei ca viața ta să aibă o importanță în veșnicie? Fiecare dintre noi are doar o viață scurtă de trăit; nu știm cât mai avem. Dar chiar dacă am trăi o sută de ani, aceasta este nimic în comparație cu veșnicia. E ca un abur. Acum e aici, și apoi dispare; e ca iarba care răsare în câmp și apoi se uscă. Moise a spus: „Doamne, învață-ne să ne numărăm zilele ca să căpătăm o inimă înțeleaptă”. Este un lucru minunat când înțelegi cât de scurtă îți este viața. Ce putem face care să dureze? Va mai avea vreo importanță cariera ta peste o mie de ani? Își va mai aduce cineva aminte de tine peste o mie de ani? Ce reputație vei avea? Vei avea o statuie în centrul orașului? Nu cred. Nu cred că va fi așa pentru niciunul din această încăpere. Dar ce anume durează? Zidurile cetății lui Dumnezeu. Acele relații construite prin Duhul Sfânt, acea viață a lui Cristos formată în tine și în cei de lângă tine – aceasta va rămâne pentru veșnicie. Aceasta Îi va aduce slavă lui Dumnezeu pentru toată veșnicia. Porțile vor rămâne. Acea suferință pe care El o lasă în viața ta, și căreia tu i te supui ca venind din partea Lui – nimic din acestea nu se va pierde, nimic nu va fi irosit, pentru că acestea îi ajută pe oameni să intre în Cetate în prezența lui Dumnezeu, în părtășie cu El și unii cu alții.

Viața creștină nu este un sport cu spectatori. Nu aștepta ca alții să facă lucrul greu, pentru ca tu să te poți bucura de el mai apoi. Nu aștepta ca alții să îți facă loc. Domnul ți-a dat un loc, și acela este al tău. Ocupă-l, fă-ți partea și încurajează-i pe cei din jurul tău să-și facă partea lor. Fă-le și lor loc. Fii alături de ei când sunt oboșiți și deprimăți. Întărește-le mâinile și genunchii. Casa nu este pentru oameni, ci pentru Domnul. Este Cetatea Marelui Împărat. Este singurul lucru pentru care merită să trăiești. Viața ta a fost atât de prețioasă, încât Fiul lui Dumnezeu a părăsit slava cerului, S-a smerit și a luat un trup de cane; El, Creatorul a toate, a intrat în creația Lui și a trăit o viață de rob, fiind ascultător până la moartea pe o cruce romană. A purtat în trupul Lui păcatele lumii, a cunoscut despărțirea de Tatăl Său, cu care fusese una pentru toată eternitatea. Viața ta este mult mai prețioasă decât ai putea să-ți imaginezi. Singurul lucru vrednic de viața ta este să o trăiești în felul acesta. Orice altceva înseamnă irosirea vieții tale prețioase. Acesta este scopul pentru care ai fost creat, scopul

pentru care ai fost salvat. Dă-te pe tine însuși Lui, pentru împlinirea scopului Său. Împlinește scopul pentru care ai fost creat și răscumpărat. El este vrednic de aceasta.

„Tată, deschide-ne ochii, înmoaie-ne inimile, arată-ne locul nostru și întărește-ne mâinile ca să ne putem ocupa acel loc. Doamne, dă fiecăruia dintre noi harul de a zidi zidurile cetății Tale, pentru slava și numele Tău, amin”.

II.

„Doamne, Îți mulțumim pentru ceea ce ne-ai vorbit până acum. Înviează-ne acum și lărgeste capacitatea noastră, ca să putem auzi în continuare ce ai să ne spui. Glorifică numele Tău în mijlocul nostru. Te rugăm în numele lui Isus, amin.”

Să citim din Ezra 9:1-2 „După ce s-a sfârșit lucrul acesta, căpeteniile s-au apropiat de mine și au zis: „Poporul lui Israel, preoții și leviții nu s-au despărțit de popoarele acestor țări și au făcut urâciunile lor, ale canaanitilor, hetitilor, fereziților, iebusiților, amoniților, moabiților, egiptenilor și amoriților. Căci și-au luat neveste din fetele lor pentru ei și pentru fiii lor, și au amestecat neamul sfânt cu popoarele țărilor acestora. Și căpeteniile și dregătorii au fost cei dintâi care au săvârșit păcatul acesta”.

Capitolul 10, versetele 2 și 3: „Atunci Șecania, fiul lui Iehiel, dintre fiii lui Elam, a luat cuvântul și a zis lui Ezra: „Am păcătuit împotriva Dumnezeului nostru ducându-ne la femei străine care fac parte din popoarele țării. Dar Israel n-a rămas fără nădejde în această privință. Să facem acum un legământ cu Dumnezeul nostru pentru izgonirea tuturor acestor femei și a copiilor lor, după părerea domnului meu și a celor ce se tem de poruncile Dumnezeului nostru. Și facă-se după Lege”.

Neemia 13:23-27: „Tot pe vremea aceea, am văzut pe niște iudei, care își luaseră neveste asdodiene, amonite și moabite. Jumătate din fiii lor vorbeau limba asdodiană și nu știau să vorbească limba evreiască; nu cunoșteau decât limba cutărui sau cutărui popor. I-am muștrat și i-am blestemat; am lovit pe unii din ei, le-am smuls părul și i-am pus să jure în Numele lui Dumnezeu, zicând: „Să nu vă dați fetele după fiii lor și să nu luați fetele lor de neveste nici pentru fiii voștri, nici pentru voi. Oare nu în aceasta a păcătuit Solomon, împăratul lui Israel? Nu era alt împărat ca el în mulțimea popoarelor; el era iubit de Dumnezeul lui, și Dumnezeu îl pusese împărat peste tot Israelul. Totuși femeile străine l-au târât și pe el în păcat. Și acum trebuie să auzim despre voi că săvârșiți o nelegiuire atât de mare și că păcătuiți împotriva Dumnezeului nostru luând neveste străine?”

Cărțile lui Ezra, Neemia, precum și cele ale lui Hagai, Zaharia și Maleahi prezintă evenimente care se desfășoară în aceeași perioadă de timp și toate vorbesc despre revenirea poporului Israel din captivitate, la Ierusalim, locul pe care Domnul l-a ales să-și pună acolo numele. S-a întors pentru a zidi casa Lui

și cetatea Lui. Deci în aceste cărți se vorbește despre o lucrare de restaurare. Înainte fusese o cetate și o casă glorioasă pentru Domnul, dar, prin neascultarea și necredințioșia lor, copiii lui Israel au pierdut-o și au ajuns în robie pe mâna străinilor. În harul și îndurarea Lui, Dumnezeu a lăsat ca o rămășiță să se întoarcă în țară. Deci totul din aceste cărți vorbește despre restaurare.

În ambele cărți, Ezra și Neemia, se vorbește despre această problemă a căsătoriei israeliților cu femei străine. Cred că acesta este un lucru foarte important pentru noi, la care trebuie să luăm aminte. În același timp este un lucru dificil, cu două tăișuri. În primul rând, noi vorbim despre lucruri spirituale, nu pământești, iar Scriptura spune că lucrurile spirituale trebuie înțelese în mod spiritual; mintea naturală nu le poate înțelege. Deci nu ne putem apropia de Biblie ca de o carte de istorie sau literatură, ci venim cu umilință și cerem Autorului ei să ne arate ce anume a vrut să transmită prin ea. Vreau să fiu suficient de clar pentru a fi de ajutor, dar există și un pericol în acest lucru, întrucât ceea ce poate fi pentru mine, în mod spiritual, o soție străină, pentru tine poate fi un slujitor, sau invers. Domnul a spus clar israeliților în repetate rânduri: voi sunteți un popor sfânt, pus deoparte dintre toate popoarele pământului. Îmi aparțineți Mie și nu altcuiva și trebuie să rămâneți un popor separat. Le-a spus că pot avea robi dintre alte popoare, dar nu aveau voie să își ia soții din alte popoare.

Când vorbim despre soții străine, avem în vedere lucruri despre care Domnul ne-a spus să nu ne legăm inima de ele. Nu ne referim la opiniile altora cu privire la ce să facem sau ce să nu facem, ci e vorba de lucruri despre care Domnul ne-a spus în mod clar: nu îți lega inima de lucrul respectiv. Poate e ceva arătat clar în Scriptură pentru noi toți sau poate e ceva ce Domnul ți-a spus clar numai ție, în inima ta. Cred că este de folos să vedem ce cuvânt e folosit aici în ebraică. Nici Ezra și nici Neemia nu au folosit verbul „a se căsători”, ci au spus că cei ce s-au întors din exil „au oferit un loc” femeilor străine, „au făcut loc” femeilor străine. Când Neemia face o comparație cu Solomon, spune despre el că s-a ținut strâns de acele femei, mânat de dragoste. Deci nu e vorba doar de lucruri pe care le faci, ci de lucruri care au un loc în inima ta; lucruri despre care, atunci când vezi realitatea, trebuie să recunoști că ele concurează cu dragostea ta pentru Domnul

Sunt unele lucruri pe care le folosim ca pe niște unelte, dar, cu privire la altele, când începem doar să ne gândim că Domnul ar putea să spună ceva despre ele, ne acoperim urechile și începem să vorbim tare. Despre acele lucruri vorbesc acum. Lucruri care se dovedesc a fi o problemă pentru tine când Domnul îți

spune să le lași. Ezra vorbește despre urmările acestor lucruri care, în cazul israeliților, au fost copiii. Când dai loc în inimă unei alte iubiri, aceasta dă roade, are urmări. Neemia arată cum a fost Solomon afectat de o asemenea dragoste: acele femei străine l-au făcut să-și abată inima de la Domnul și să se închine dumnezeilor străini. Deci, în ultimă instanță, aceasta este o chestiune ce ține de inimă. În Proverbe se spune: Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții”. Iacov spune că suntem „suflete preacurvare” dacă devenim prieteni cu lumea. Isus a spus bisericii din Efes că are împotriva ei un singur lucru, care, însă, însemna totul: faptul că și-a pierdut dragostea dintâi. Cei din Efes au făcut loc în inima lor altor iubiri. Domnul le-a spus să se pocăiască și să se întoarcă la dragostea dintâi.

În spatele acestei chestiuni a femeilor străine se află conceptul de sfințenie. Sfințenia nu este o listă de lucruri pe care nu trebuie să le faci, nu este, în principal, un mod de a acționa; sfințenia înseamnă separare. Domnul a spus israeliților: voi sunteți un popor separat, despărțit. Iar în Ezra se spune că ei au renunțat la acea separare, s-au amestecat. Deci ideea este de a fi pus deoparte pentru un scop special – de exemplu, nimeni nu călărea calul împăratului; vasele din templu nu erau folosite în alt scop. Dar mă gândesc la sfințenie și dintr-o altă perspectivă: noi avem un Dumnezeu sfânt, care trăiește în noi și prin noi, prin Duhul Sfânt.

Să citim de la 1 Petru capitolul 1, versetele 15 și 16: „Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt”. Acest lucru presupune a da la o parte lucrurile care nu sunt sfinte și a umbla în sfințenie printr-un act de voință. Dar, în principal, aceasta nu se poate realiza printr-un act voință omenească, ci pur și simplu Dumnezeu cel sfânt, prin Duhul Sfânt, Își trăiește viața prin noi. Dacă umbli prin Duhul, umbli în sfințenie. Dar ne stă în față o provocare, pentru că trăim într-o lume modernă, iar gândirea modernă susține că totul este permis. Nu numai că ceea ce crezi tu poate fi bine pentru tine, dar nu neapărat și pentru mine; nu numai că nu vreau să fiu judecat de tine pentru ceea ce cred și fac, ci întreaga lume din jur dorește ca toți să fim foarte toleranți și să avem vederi largi. „Relaxează-te! Nu fi așa de demodat! Bucură-te de viață! Experimentează tot felul de lucruri!” Am citit undeva că România este o țară creștină în procent de nouăzeci și cinci la sută. Am căutat și o altă sursă, numai pentru că eram sigur că cel ce a scris așa ceva probabil nu știe pe ce lume trăiește!

Ce fel de creștini alcătuiesc România? Ce fel de creștini alcătuiesc Statele Unite ale Americii? Nu am citit despre America, dar probabil e ceva similar.

Cred că 2 Împărați, 17 arată destul de clar ce fel de creștini sunt în România sau America. Nu citesc acum acel paragraf, dar o să fac o prezentare sumară a lui: asirienii au dus în robie cele zece seminții din nord. Așa procedau ei: duceau poporul din țară în altă parte și aduceau în locul lui oameni de pretutindeni. Toți aceștia care au venit și-au adus împreună cu ei dumnezeii. Dar știau că este un Dumnezeu al țării și că trebuiau să I se închine Lui. De aceea, au cerut împăratului să le trimită un preot al lui Dumnezeu. El a venit și i-a învățat pe cei din Samaria felul în care trebuiau să se închine lui Dumnezeu. Ei au făcut ceea ce fac toți politeiștii: s-au închinat lui Iehova și, în același timp, și celorlalți dumnezei. Pentru că erau mulți oameni, veniți din multe locuri, în țară, pe lângă Iehova, se slujea și altor dumnezei. Nu este la fel în România? În Statele Unite ale Americii așa este. Românii poate se închină lui Dumnezeu și idolilor catolici sau ortodocși. Poate unii se închină lui Dumnezeu și micii rămășițe a idolilor partidului comunist. Majoritatea însă se închină lui Dumnezeu și umanismului sau materialismului, hedonismului. 2 Împărați 17 spune că aceasta era o urâciune înaintea Domnului. El este un Dumnezeu gelos, cum și trebuie să fie. Locul Lui nu va fi împărțit cu altul. Dumnezeu pus alături de încă ceva este o urâciune.

Acesta este contextul capitolului 9 din Ezra. Să citim de aici, de la versetul 10 până la începutul versetului 12: „Acum, ce să mai zicem noi după aceste lucruri, Dumnezeule? Căci am părăsit poruncile Tale, pe care ni le porunciseși prin robii Tăi prorocii, zicând: „Țara în care intrați s-o stăpâniți este o țară întinată de necurățiile popoarelor din aceste ținuturi, de urâciunile cu care au umplut-o de la un capăt la altul cu necurățiile lor. Să nu dați deci pe fetele voastre după fiii lor, nici să nu luați pe fetele lor de neveste pentru fiii voștri, și să nu vă pese niciodată nici de propășirea lor, nici de bunăstarea lor”. Romani 12:2 spune: „Să nu vă conformați veacului acestuia, ci fiți transformați, prin înnoirea minții voastre, ca să deosebiți care este voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută și desăvârșită” (București 2001). Psalmul 45 este un psalm al fiilor lui Core și este un psalm mesianic; el vorbește despre Isus și mireasa Lui. În versetul 7 scrie despre Isus: „Tu iubești dreptatea și urăști răutatea: De aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie, mai presus de tovarășii Tăi de slujbă”.

Cumva, noi avem acest mod de gândire: dacă suntem sfinți vom avea o viață tristă. Considerăm că trebuie să existe un echilibru între sfințenia lui Dumnezeu și superficialitatea umană (desigur, nu spunem: „între sfințenia lui Dumnezeu și păcatul omului”). Credem că trebuie să fim deschiși, să avem cu vederi largi.

Dar Isus a iubit dreptatea și a urât răutatea; avut peste El untdelemnul bucuriei mai mult decât oricine altcineva. El era cunoscut ca prieten al păcătoșilor. Sfințenia Lui nu L-a făcut să Se considere singur drept, nu L-a făcut arogant față de alții; ba chiar curvele și vameșii erau atrași spre El. Nu pentru că El era părtaș la păcatele lor, ci datorită aceluia untdelemn al bucuriei; pentru că El emana lumină, dragoste și viață. Acestea îi atrag pe oameni. Inima omenească este atrasă spre asemenea oameni. Deci nu e vorba de un anumit fel de purtare, de faptul de a fi trist, ci de a te deschide Duhului Sfânt pentru ca El să Își poată trăi viața prin tine. În acest proces vom găsi libertate, viață și bucurie. Aceasta este în legătură și cu acel lucru spus în Efeseni: să nu-L întristăm pe Duhul Sfânt.

Acum urmează partea spinoasă, căci voi vorbi despre niște lucruri concrete. Acestea pot fi sau nu pentru tine o femeie străină. Trebuie să stai înaintea Domnului și să-L întrebi în legătură cu acest lucru. Ce fel de muzică asculți? Care este scopul muzicii pe care o asculți? Ce efect are ea asupra inimii tale? Dacă citim psalmii, putem vedea scopul muzicii: de a face sufletul omenească să exprime laudă și închinare pentru Domnul. Este o gamă foarte largă de manifestare. De aceea cred că unora le plac psalmii foarte mult. Aproape fiecare stare a inimii omenești poate fi regăsită în psalmi. Se teme psalmistul? A spus Domnului despre frica lui. Era mâhnit, deprimat? S-a plâns despre asta Domnului. I se clătina credința? A spus Domnului: „Doamne, nu Te mai văd. Nici nu mai știu dacă Tu ești Dumnezeu la care m-am gândit eu”. Aceasta întotdeauna îl aducea pe psalmist în starea potrivită de a-L vedea pe Domnul așa cum este, și astfel ajungea să fie plin de mulțumire, laudă și închinare. Acesta este scopul muzicii. Cum este muzica lumii? Nu pot vorbi din experiență decât despre muzica de acum treizeci de ani, dar sunt destul de sigur că nu a devenit de atunci mai evlavioasă. Muzica lumii pe care o ascultăm eu glorifica lucruri precum sexul – și nu mă refer la sexul dintre soț și soție, care este un dar de la Domnul, ci la adulter. Sex fără nicio obligație, fără dragoste reală. De asemenea, glorifica drogurile și alcoolul – orice lucru care ne ajută să ieșim din lumea reală. Glorifica răzvrătirea și, practic, tot ceea ce satisface eul și poftele omului. Deci, ce fel de muzică asculți? Are ea un loc în inima ta? Ți-ar fi greu să renunți la ea dacă Domnul ți-ar spune? Care este rodul acelei muzici în viața ta? Te apropie de Domnul? Te zidește în El? Aduce un rod bun?

Ce citești? Matei spune că ochiul este lumina trupului, iar dacă lumina este întuneric, tot trupul este plin de întuneric. Recent, un frate mi-a spus că i-a plăcut dintotdeauna să citească, în special romane. Dar a ajuns la concluzia că acestea nu-l zideau, așa că a renunțat la ele. Domnul i-a vorbit și i-a arătat că acel

lucru ocupă un loc în inima lui, iar rodul produs nu este de la El. Așa că fratele l-a dat la o parte. Slăvit să fie Domnul! Cu ce îți umpli inima prin cărțile pe care le citești, prin revistele la care te uiți sau prin lucrurile la care te uiți pe Internet? Majoritatea titlurilor principale de pe Internet vorbesc despre cutare vedetă care a trăit în curvie săptămâna aceasta și cu cine. Sau cine a fost premiat săptămâna asta pentru un trai lumesc. Ce treabă avem noi cu aceste lucruri? De ce ar avea aceste lucruri un loc în noi? De ce ne-am lăsa conduși de curiozitate ca să privim la asemenea mizerii? De ce am citi și ne-am uita la asemenea lucruri? Te atrag ele înspre Domnul, ca să devii mai sfânt? Te fac să te uiți cu curăție de inimă la frații și surorile tale? Ce rod aduc ele?

Ce privești? Ce vezi la televizor? La ce filme te uiți? La ce te uiți pe Internet? Vreau să citesc din Psalmul 101. David a scris acolo ceva ce pe mine mă judecă întotdeauna: „Mă voi purta cu înțelepciune pe o cale dreaptă. O, când vei veni la mine? Voi umbla cu inima fără vină înăuntrul casei mele. Nu voi pune niciun rău înaintea ochilor mei. Urăsc purtarea celor ce cad în păcat – ea nu se va lipi de mine”. Pe ce imagini faci click când îți deschizi calculatorul și nu e nimeni lângă tine? Realizezi că acel cuvânt, „imagine” (chip), este felul în care sunt descriși idoli în Vechiul Testament? Cei din lume întotdeauna s-au închinat imaginilor, chipurilor cioplite. Probabil că noi râdem de ei acum. Dar ne dăm inima unui chip electronic? Poftim pe cineva pe care-l vedem pe ecranul computerului? Comitem adulter în inima noastră cu soția altui bărbat sau cu un chip generat pe calculator?

La ce fel de filme te uiți? Știi cum sunt filmele. Sunt făcute cu dibăcie ca să te atragă cu povestea lor. Ești ca o frunză care plutește pe un râu. Imaginile, muzica, scenariul – totul de captivează. Când eroul începe să flirteze cu o fată, cu toții suntem în așteptare, să vedem ce se va întâmpla. Când eroul comite adulter, spunem: „Îmi place această poveste de dragoste”. Când personajul negativ se poartă rău cu cel pozitiv din film, acesta din urmă se mânie în inima lui și începe să se gândească la răzbunare, iar tu ești alături de el, simți aceleași lucruri. Te pui în poziția lui și abia aștepti să vezi când se va răzbuna. Și când, în ura lui, îl omoară pe cel rău, noi îl aclamăm și spunem: „Așa trebuie să se termine un film”. Nu avem niciun pic de discernământ? L-am lăsat pe Duhul Sfânt la ușă când am venit să ne uităm la film? Sau L-am întristat atât de mult, încât nu mai putem auzi glasul Lui blând?

E nevoie să cercetăm lucrurile care ne acaparează inimile. Trebuie să cerem Domnului să ne arate dacă nu avem soții străine, dacă nu am dat loc în inimă altor lucruri, un loc care Îi aparține doar Lui. Trebuie să fim sinceri și să vedem

ce rod au adus aceste lucruri în viețile noastre, ce fel de copii au născut ele. Sunt copii care vorbesc limba ta sau doar limba filistenilor? Doamne, oare lucrurile acestea mi-au făcut inima să se depărteze de Tine și să mă închin altor dumnezei? Termină cu femeile străine! Divorțează de ele! Alungă-le, și alungă-i și pe copiii lor! Poate fi ceva mai sfâșietor decât să îți alungi soția pe care o iubești și copiii pe care ți i-a născut? Dar Domnul spune că, dacă ochiul tău te face să cazii în păcat, scoate-l și aruncă-l de la tine. El spune că Împărăția lui Dumnezeu se ia prin violență, și cei violenți o iau cu forța. Dacă vrei să fii un lucrător capabil să zidească, după cum am vorbit mai devreme, trebuie să fii violent față de asemenea lucruri, deoarece ele sunt o piedică în lucrarea de restaurare pe care o face Dumnezeu.

Vreau să vorbesc acum dintr-o perspectivă puțin diferită. Cu toții avem o măsură de responsabilitate. Cred că aproape toți de aici avem oameni care se uită cu respect la noi. Chiar dacă ești un copil, probabil sunt alții mai mici care se uită la tine să vadă cum îți trăiești viața. Ceilalți vor să vadă lucrurile pe care tu le consideri valoroase. Ce credeți: acțiunile și atitudinea noastră sunt modalitatea principală de a învăța pe alții, sau cuvintele? Cred că știm cu toții că vorbele noastre nu înseamnă nimic dacă acțiunile noastre sunt opusul lor. Poate un tânăr spune: „Tata afirmă că Domnul este Cel mai important lucru din viață, dar, când mă uit la el, văd că, de fapt, cariera și succesul financiar sunt pe primul loc. Dacă mai avem energie și timp după ce ne-am asigurat succesul financiar și cariera, restul dăm Domnului”. Poate o tânără spune: „Mama îmi tot repetă că adevărata frumusețe este cea lăuntrică, dar eu știu că, în realitate, acestea sunt doar vorbe, căci ea petrece mult mai mult timp aranjându-și părul și având grijă de felul cum arată în exterior, în loc să-și petreacă timpul în rugăciune sau citind Biblia. Ea spune că trebuie să-mi găsesc împlinirea în dragostea Domnului, că asta e ceea ce contează cu adevărat, dar văd din atitudinea ei că, de fapt, dragostea unui om este mult mai importantă decât dragostea Domnului. Când tata e mulțumit de ea, atunci și ea este fericită. Când tata nu o tratează corect, ea este deprimată și abătută”. Înțelegeți ce spun? Acțiunile și atitudinile noastre sunt urmărite de cei din jur. Și ce învață ei de la tine? Ce evanghelie vestești tu cu viața ta?

Un alt lucru pe care îl învață de la noi cei din jurul nostru este ce anume e permis. Natura umană pare că vrea să știe unde este linia între ce e bine și ce nu e bine; cât mă pot apropia de acea linie în caz că e ceva bun dincolo de ea? Deci ne uităm unii la alții să vedem cât de departe este prea departe; cât de mult este permis. Vreau acum să vorbesc în mod special părinților, pentru că noi

avem o responsabilitate foarte mare înaintea lui Dumnezeu în această privință. Deuteronom 17:14-17 arată patru lucruri specifice care se cereau împăraților lui Israel. Moise a dat aceste instrucțiuni prin Duhul Sfânt pe când erau încă în pustie. Privind înainte peste ani, el a spus: Când îți vei pune un împărat, acesta să nu fie străin, să nu aibă mulți cai (și, mai ales, să nu meargă în Egipt să-și aducă cai), să nu aibă multe soții și să nu aibă mult aur și argint.

David nu a fost străin, ci israelit. Avea sânge moabit în vene, dar era israelit, și Domnul l-a ales. Nu ni se spune prea mult despre numărul de cai pe care îi avea, dar știm că a dus multe lupte și a luat multă pradă. În legătură cu o luptă anume, ni se spune clar că David a poruncit să fie omorâți toți caii, în afară de un număr de cai care să ajungă pentru o sută de care. Nu știu dacă asta însemna o sută de cai, două sute sau opt sute. Dar cel puțin o sută de cai a păstrat din acea luptă. A fost acesta un lucru imoral? Ilegal? Era exagerat ca un împărat să aibă o sută de cai? Nu numai că nu era nimic din toate acestea, ci era chiar o dovadă de foarte mare autocontrol să aibă doar o sută de cai. Dar ce spunea Cuvântul lui Dumnezeu? Împăratul să nu aibă mulți cai. Câte soții a avut David? Sunt consemnați fiii lui și câteva din soțiile lui. Presupunerea mea e că a avut între cinci și zece soții. De asemenea, a avut cel puțin zece țiitoare. Era ceva imoral? Nu în cultura lor. Ilegal? Nu. Era nerațional pentru el, un mare împărat, să aibă multe soții și țiitoare? Nu. Ba chiar a fost foarte cumpătat având numai atâtea soții, căci el era un împărat mare. În multe lupte pe care le-a dus, a acumulat mari cantități de argint, aur și alte lucruri prețioase. Aici întotdeauna am avut probleme să-i gășesc o vină lui David, pentru că el lua aproape toată prada de război și o punea deoparte pentru zidirea casei Domnului. La sfârșitul vieții, el enumeră lucrurile adunate în vederea zidirii casei (unele erau imposibil de numărat). Dar apoi spune un lucru interesant: „Iar acum, din propria mea avere, dau...” și enumeră cantități mari de bogății. Era imoral să fii bogat? Ilegal? Era împotriva culturii lor? Nu. El era un mare împărat. Era incredibil de generos și stăpân pe sine. Dar el era împăratul Domnului, și Domnul îl pretindea un standard înalt, un standard pe care nu l-a impus asupra nimănui altcuiva.

Solomon a crescut ca fiu al unui tată bogat. E drept că el a văzut cum tatăl său a dat acele bogății la sfârșitul vieții sale. Dar eu cred că, odată răul făcut, e făcut. Repet, toate aceste lucruri erau niște porunci clare ale Domnului. Nu vorbesc despre o listă de lucruri permise sau interzise. Dar când Domnul ți-a vorbit în legătură cu un lucru anume, fie prin Cuvânt, fie direct în inimă, atunci te costă dacă nu ascuți de acea poruncă. Nu mi-e foarte clar câți cai a avut

Solomon; în traducerea pe care o folosesc eu se spune că avea patruzeci de mii de staule pentru cai, dar la subsol scrie că e posibil să fi fost numai patru mii. Oricum, a existat un comerț permanent între Israel și Egipt, de unde se aduceau caii. David a păcătuit puțin în această privință. A trecut doar puțin dincolo de cuvântul lui Dumnezeu, dar Solomon a depășit limitele în mod exponențial. Nu este aceasta specific firii umane? Dacă văd unde este limita ta, am tendința să spun: „Păi, credeam că linia este aici, dar el spune că linia e acolo, așa că îmi voi pune limita... mult mai încolo. Dacă, pentru tatăl meu, puțin exces nu a fost o problemă, atunci, pentru mine, mai mult exces nu are de ce să îmi facă rău”. David a avut zece sau douăzeci de soții și concubine – dar câte a avut Solomon? Șapte sute de soții și trei sute de concubine. O mie în total. David a păcătuit puțin. A trecut dincolo de cuvântul clar al Domnului doar puțin, în limite rezonabile. Dar Solomon a făcut un exces de valoare exponențială. Ce să mai zicem de bogăție? Niciun împărat din Israel, nici înainte și nici după el, nu a avut atâta bogăție. Bogăție pe care el a folosit-o în multe scopuri bune, dar și ca să construiască temple pentru zeii soțiilor lui străine.

Biblia spune că toate lucrurile sunt permise, dar nu toate sunt de folos. Dar din nou spun, pentru a nu fi înțeles greșit, că nu mă refer acum la lucrurile care zidesc, sau nu, ci la lucrurile despre care Domnul ți-a spus în mod explicit să nu le faci. Pentru tine, un astfel de lucru este un păcat. Te preocupă scopul Domnului? Îți pasă de gloria și onoarea Lui? De numele și reputația Lui? Vrei să fii un ziditor în Casa Lui? Atunci termină cu lucrurile care îți ocupă inima. Divorțează de acele femei străine. Alungă copiii care pe care îi ai cu ele.

Mai vreau să vorbesc despre un lucru care are legătură cu cele spuse până acum. Fiecare dintre noi trebuie să meargă înaintea Domnului și să-I ceară ca El să-i cerceteze inima. Să deschidem colțurile întunecate din inima noastră și să lăsăm lumina Lui să le cerceteze. Să cerem să avem o inimă dispusă să renunțe la lucrurile pe care ni le arată El. Să nu mă uit în jur să văd dacă fratele cutare sau sora cutare ascultă mesajul. Pe de altă parte, noi totuși observăm lucruri din viața celorlalți, nu e așa? Poate că Domnul a rezolvat problema sfințeniei în viața ta. Poate că ai plătit un preț mare pentru a divorța de soțiile străine și a le alunga copiii. Duhul Sfânt a vorbit inimii tale și, în mod violent, ai intrat în Împărăție, în această privință. Dar te uiți în jur, la ceilalți, și vezi că ei nu sunt în același loc unde ești tu. Continui să vezi soții străine în viețile lor. Continui să vezi roade rele și idolatrie. Cu toții știm cum este natura umană. Este mândră, arogantă, e plină de judecată și autoîndreptățire. Nu așa este reacția unui om al lui Dumnezeu. Fiți atenți la rugăciunile de mijlocire ale lui Moise. Le găsesc în

Exod, Deuteronom, Numeri. În repetate rânduri Domnul a spus că, din cauza stării poporului, va trimite judecata asupra lui. Dar mereu Moise cădea cu fața la pământ înaintea Domnului și mijlocea pentru copiii lui Israel – nu pentru ei, ci pentru reputația Domnului, pentru planul și gloria Sa, iar Domnul asculta și se întorcea din mânia Lui. La fel este în Ezra, capitolul 9. La fel este în Neemia, capitolul 9 și în Daniel, capitolul 9. Citiți aceste rugăciuni.

Vreau doar să subliniez câteva lucruri din Ezra 9. Ce spune el despre Domnul și ce spune despre păcatul poporului? Versetul 8: „Domnul S-a îndurat de noi ..., ca să ne lumineze ochii și să ne dea puțină răsuflare”. Versetul 9: „Dumnezeu nu ne-a părăsit ... a îndreptat spre noi bunăvoința împăraților perșilor și ei ne-au dat o nouă putere de viață, ca să putem zidi Casa Dumnezeului nostru și să-i dregem dărâmaturile, făcându-ne astfel rost de un un loc de adăpost în Iuda și la Ierusalim”. Versetul 13 spune: „Dumnezeule, nu ne-ai pedepsit după fărădelegile noastre... ne-ai păstrat pe acești oameni scăpați”. Versetul 15: „Tu ești drept”. Vedeți? Accentul pe care l-a pus Ezra a fost întotdeauna pe dreptatea Domnului, pe harul și mila Lui. Să vedem ce spune despre popor și despre păcatul lui. În versetul 6 vorbește despre „fărădelegile noastre ... greșelile noastre”. În versetul 7 spune „noi am fost foarte vinovați ... din cauza fărădelegilor noastre”. În versetul 10: „noi am părăsit poruncile Tale”. Versetul 13: „din pricina faptelor rele și a marilor greșeli pe care le-am făcut”, iar în versetul 15 spune: „ca niște vinovați”. Nu este vorba de „eu” împotriva „ta”. Nu vedem aici nicio autoîndreptățire. Ezra vorbește doar despre credințioșia, îndurarea și harul lui Dumnezeu și se identifică cu poporul care a păcătuit.

Dacă îți judeci frații și surorile, nu vei face decât să adaugi la problema lor. Dacă ai o atitudine de autoîndreptățire, te descalifici de la lucrarea de zidire. Când vedem starea Casei Domnului, nu mai există loc pentru autoîndreptățire, ci inima noastră trebuie să fie frântă. Dacă inima ta nu este frântă, cere Domnului să-Ți dea inima Lui. Cere să poți vedea lucrurile ca și El. Să îți vezi frații și surorile așa cum îi vede El. Cere să îți purifice motivele. Cere rugăciuni care vin de la tronul Lui. Cere să acționezi în funcție de acele rugăciuni rostite. Poate îți va da să fii ca și Ezra – să stai înaintea poporului în umiliță și zdrobire. Sau poate îți dă să fii, într-o anumită măsură, ca și Neemia, care este o imagine a Duhului Sfânt. Nu cred că El cere cuiva să smulgă barba aproapei lui sau să-l lovească! Dar există disciplină în Casa lui Dumnezeu, și El ne cere să spunem adevărul unii altora în dragoste, să muștrăm, să corectăm și se ne îmbărbătam. Aceste lucruri însă au loc doar după mijlocire, doar după ce inima ta a fost zdrobită.

Vrem să zidim? Vrem să ne ocupăm locul și să ne facem partea? Acestea sunt

câteva din lucrurile care ne vor descalifica de la o astfel de lucrare. Dar nu luați cele spuse de mine ca pe o listă cu lucruri care pot fi sau nu făcute, ci mergeți înaintea Domnului și cereți-I ca, prin Duhul Lui, să vă cerceteze inima. Cereți-I să vă cerceteze viața, să vă arate soțiile străine sau lucrurile impure care le-ați lăsat în inimă. Cereți-I să vă arate rodul acelor lucruri. Cereți-I să vă arate care sunt pașii practici prin care puteți scăpa de acele lucruri. În zilele lui Ezra au trebuit să treacă trei luni până când toți bărbații au scăpat de soțiile străine și de copiii lor. Unii ar da toți banii pe care îi au ca să scape în doar trei luni de toate lucrurile pe care le au. Unele din aceste lucruri sunt foarte adânc înrădăcinate în mințile, viețile și sentimentele noastre, în aspectele practice ale vieții. Dar totul începe cu mărturisirea păcatului, cu faptul de a veni, cu umilință, înaintea Domnului și de a asculta de călăuzirea pe care ne-o dă El. Cu toții trebuie să ne ocupăm de aceste lucruri în mod repetat. Fiecare nouă generație trebuie să facă la fel. Ezra 9 și 10 a fost cu douăzeci și cinci de ani înainte de Neemia 9. Doar pentru că ne-am ocupat de ceva similar la un moment dat în viață nu înseamnă că nu mai trebuie să cerem Domnului să ne cerceteze din nou. Să fim sinceri înaintea Domnului și să ne supunem Lui, de dragul zidirii Casei Lui. El este vrednic de aceasta.

„Doamne, Îți mulțumim. Carnea noastră nu se bucură de lumina pătrunzătoare a Duhului Tău cel Sfânt. Nimănui nu îi place să I se arate acele lucruri din viață care au ocupat locul ce Ți se cuvine numai Ție. Dar, Doamne, vrem să fim dintre cei care au o parte în zidirea Casei Tale, de aceea e mai bine să fim judecați acum, decât atunci când vom sta înaintea Ta. Arată-ne păcatul din viața noastră acum, cât mai avem timp pentru restabilire. Doamne, dă-ne o inimă smerită, sinceră. Mulțumim pentru glasul blând și liniștit al Duhului Tău și, dacă am devenit insensibili, fă-ne din nou sensibili la El. Cuvântul Tău este ca un foc și ca un ciocan care zdrobește stânca. Doamne, arde pleava, arde porțile fortărețelor inimii noastre, zdrobește orice împietrire din inima noastră. Fă-ne să fim dintre aceia care umblă cu Tine în adevăr, care nu sunt împiedicați să restaureze Casa Ta. Te iubim, Doamne. În numele lui Isus, amin”.

(Mesaj rostit la Oradea în octombrie 2011)